

Pod junáckou vlajkou

almanach k 85. výročí založení skautingu
v Jindřichově Hradci

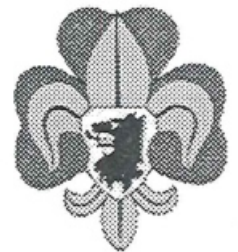
Vydal
Junák - svaz skautů a skautek ČR
Středisko „Zlatá růže“ Jindřichův Hradec
v dubnu 1999

1914 - 1999

POD JUNÁCKOU VLAJKOU

ALMANACH SKAUTSKÉHO STŘEDISKA
„ZLATÁ RŮŽE“ JINDŘICHŮV HRADEC
VĚNOVANÝ 85. VÝROČÍ ZALOŽENÍ
SKAUTINGU V J. HRADCI

JINDŘ. HRADEC

1 9 9 9

Úvod

Bratři a sestry, milí čtenáři,

až budete číst tyto řádky, které jsou věnovány 85. výročí vzniku skautingu v Jindřichově Hradci, věřte, že jsou svým způsobem výjimečné.

Výjimečné proto, že mohou být veřejně publikovány a nikým nezkeslovány. Všichni víme, jakou trnitou cestou musel projít skauting v tomto státě. Trojí násilné přerušování, represe proti skautským činovníkům, vymazání z mysli lidí a archivů nezadusilo skautskou myšlenku. Ta vždy znovu povstala z prachu k novému obrození. Nezlomným úsilím našich předchůdců, skautské ideály znovu oslovovaly naši mládež a pomáhaly formovat jejich charakter. Junák měl vždy ve společnosti vysokou prestiž a je jen na nás, jakou pozici bude mít nyní.

Do roku 1999 se v tomto směru mnohé podařilo, ale spokojení být nemůžeme. V roce 1914 to u nás vše začalo a nyní pokračuje. Díky této dlouhé době a díky tomu, že český skauting setrval na ideálech našich zakladatelů, si zachoval původní ryzost, kterou nám v zahraničí tolik závidí. R. B.- Powell, E. T. Seton byli lidé, kterým můžeme děkovat za to, že dali dětem této planety fenomén jménem skauting. A.B.Svojsík jej přepracoval na naše podmínky a řekl bych, přímo geniálně. Toto může potvrdit každý, kdo poznal a pochopil smysl skautské výchovy a její romantiku. Je jedinečná a kdo ji chce naslouchat, zůstane jí ovlivněn po celý svůj život. Bez zkušeností začal v tomto duchu v roce 1914 pracovat poručík Regentík s první družinou skautů v Jindřichově Hradci. Po něm přišlo mnoho dalších, kterým dnes můžeme být vděční, že máme pevné základy, na kterých se dá stavět.

Bratři a sestry, přeji Junáku do budoucna kvalitní činovníky odborně i morálně na vyšší, svornost a bratrské vztahy při překonávání všech těžkostí v naší organizaci, i ve společnosti.

Skautkám a skautům, světlušká a vlčatům mnoho krásných zážitků na skautské stezce, aby jste si uvědomovali, jak krásné je žít na svobodě, nikým neomezováni. Svoboda byla vždy draze vykoupěna a to i z naší strany. Při čtení dalších řádků budete, milí čtenáři, mít možnost nahlédnout do doby dávno minulé, ale i do současnosti

Děkuji všem našim předchůdcům, děkuji dnešním vůdcům oddílů, kteří pokračují v započatém díle, děkuji všem, kteří se jakkoliv podíleli na vydání tohoto almanachu a přípravě oslav 85. výročí založení skautingu v Jindřichově Hradci.

*Otakar Fürst
vůdce střediska*

Při zkoumání historie skautingu jsme v situaci stopaře, který z vyhaslých ohnišť a zavátých stop chce vykouzlit skrytou pravdu života.

Kousek historie pro všechny - tak jak skauting vznikl ve světě, v naší republice a přímo v Jindřichově Hradci... a jak vše pokračovalo až po dnešek...

Počátky skautingu

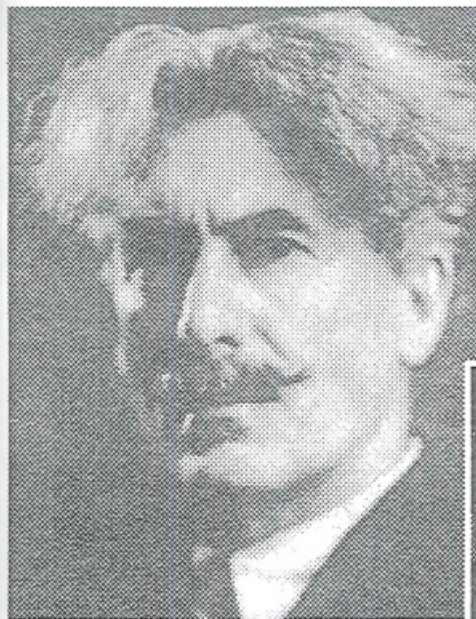
Úplně na počátku, nezávisle na sobě, dva muži, každý v jiné zemi vytvořili hnutí mládeže. Hnutí si byla velmi blízká, došlo k tomu, že se vzájemně doplňovala a nejen to, šířila se z Ameriky a z Anglie do celého světa ... vznikl SKAUTING.

V roce 1902 americký spisovatel, malíř a přírodovědec ERNEST THOMPSON SETON (1860 - 1946) založil hnutí nazvané WOODCRAFT LEAGUE OF AMERICA - u nás se překládá jako LIGA LESNÍ MOUDROSTI. E.T.Seton vycházel z filosofie návratu života lidí k přírodě a ze znalostí indiánského způsobu života. Toto hnutí dodnes stále existuje vedle skautských organizací.

V Anglii po seznámení s rodícím se americkým směrem hnutí zakládá anglický důstojník ROBERT BADEN-POWELL (1857 - 1941) nový směr výchovy, který nazývá SCOUTING. Kladl důraz na přirozené vlohy dětí, u kterých se pokouší hrou vychovávat jejich charakterové vlastnosti, tělesnou zdatnost, smysl pro fair play a snaží se dát hnutí pevnou strukturu. V létě roku 1907 vedl Baden-Powellem na ostrůvku Brownsea u přístavu Poolu na jihu Anglie první pokusný tábor dvaceti chlapců. Tento tábor se považuje za skutečný začátek skautingu. V roce 1908 je založen anglický skauting a B-P vydává první příručku pro skauty - SCOUTING FOR BOYS. Současně se od roku 1910 začíná šířit i dívčí skauting.

Rozvoj skautingu budí pozornost takovou měrou, že pedagogové z různých zemí jezdí do Anglie se přesvědčit o přednostech skautské výchovy.

U nás stojí u vzniku skautingu středoškolský profesor ANTONÍN BENJAMIN SVOJSÍK (1876 -1938). V souvislosti s reformou tělesné výchovy na školách v Čechách byl vyzván, aby se pokusil uvést skauting i u nás. Rozhodl se seznámit se s výsledky hnutí B-P přímo v zemi jeho vzniku. Proto se vydal v létě roku 1911 na studijní cestu po Anglii. Od svého návratu se snažil zavést skautské hnutí také v Čechách. ROK 1911 SE PROTO UZNÁVÁ JAKO ROK VZNIKU SKAUTINGU V ČECHÁCH.

Ernest Thompson Seton

Sir Robert Baden-Powell of Gilwell

Antonín Benjamin Svojsík

V roce 1912 vydává A.B.Svojsík „ZÁKLADY JUNÁCTVÍ“. Do této knihy vybral a spojil to nejlepší ze Setonova zálesáctví s anglickým pojetím skautingu jako občanské výchovy. V roce 1914, dva měsíce před vypuknutím I. světové války, byl založen spolek JUNÁK - ČESKÝ SKAUT. Za počátek organizovaného dívčího skautingu lze potom označit datum 11. 1. 1915. Skautky byly organizovány ve spolku Junák - český skaut.

V Jindřichově Hradci 23. února 1914 oznamují místní noviny OHLAS OD NEŽÁRKY konání přednášky o výchově Junáků-skautů, kterou zde měl prof. Svojsík. A na začátku prázdnin v roce 1914 mladý důstojník zeměbranecké posádky v J. Hradci poručík Regentík zakládá skautskou družinu. Toto období popisuje Hanuš Entner ve svém článku „ZAČÁTKY JUNÁCTVÍ NA JINDŘICHOHRADECKU“ z roku 1946 (viz. „Jak jsme začínali...“, zvláštní číslo časopisu Činovník, 1946, str. 33):

„Starobylá metropole Českomoravské vsočiny, sídlo Vítkovců Jindřicha, zrcadlící se v třpytících vlnách Nežárky a v stříbrné hladině Vajgaru, není posledním mezi rodišti československého junáctva. Ba domnívám se, že se dokonce řadí mezi první z venkovských.“

Vždyť bylo to již na začátku prázdnin roku 1914, kdy se proslýchlo, že mladý důstojník zeměbranecké posádky v Jindřichově Hradci zakládá skautskou družinu. Co ten skauting je, nevěděl tehdy ovšem ve městě nikdo. Brzy jsem se dopátral, že oním skautským organizátorem v rakouském vojenském kabátci je poručík Regentík, poctivý a otevřený Čech. Snadno byla k němu nalezena cesta.

Z jeho výkladu mi utkvěla v mysli spíše představa organizované hry na vojáky, kteří spí pod stany, dovedou plavat, unesou výstroj tak a tak těžkou na tolik a tolik kilometrů pochodu atd. snad jsem tehdy jako dvanáctiletý hoch nepostřehl ideovou základnu hnutí, snad mne ji Regentík ani nezatěžoval, chtěje spíše podchytit můj chlapecký zájem vyzdvižením prvků romantických a tělovýchovných. Štěstí mi pak ještě přálo, že jsem jednou na výletu do lesů u Sv. Barbory za soumraku alespoň na dálku shlédl skauta, jak s kotlíkem vody z lučního potůčku mizí v šeru borovic. Ale to bylo také vše. Na Sv. Annu (26.7.) vypukla válka, poručík Regentík odešel se svým plukem na frontu a skautská myšlenka na Jindřichohradecku usnula.“

V době první světové války pracovali místní skauti pod záštitou Sokola. Na svatodušní svátky (2. listopadu) roku 1916 byl do lesa Obecnice u Příbrami svolán druhý sjezd Psohlavců, kde se k Psohlavcům přidávají junáci - sokolové z Jindřichova Hradce. Dorost místního Sokola se 2. června roku 1918 zúčastnil i Velké propagační akce Psohlavců v Praze - společného tábora se zdařilou výstavkou rukodělných junáckých prací.

Článek o skautské přednášce v J. Hradci z Ohlasů od Nežárky

...příběh mluví, hnuje básněmi. A tak celá přednáška započala ze výřeb posluchačích. Jistě milý dojem a byla po zasluzce odměněna hlučným potleskem. Tím činnost L. J. v tomto období skončena. —

rabitele.

Přednáška o výchově Junáků-skautů kterou proslovil prof. Svojsík z Prahy dnes u nás budí živý zájem všech kruhů našeho obcepníva. Pan přednášející, jenž s úspěchem propaguje toto úžasné se šlicí hnutí ve výchově mládeže, shrnuje tu své zkušenosti z cest po čtyřech dílech světa, takže přednáška nejen 260 obrázy, ale i živým líčením předčí oblibené přednášky cestopisné a jistě i u nás bude mít význam a příznivé výsledky. Iryslé ceny. Živý interest o tuto přednášku svědčí o pochopení pro nejdůležitější problém našeho národa - řádnou výchovu mládeže, slouží našemu měsíci ke cti.

Přednáška pořádá se vsale nastřlnici. Z představení pro školní mládež, jez projektovano bylo na 4. hod. odp. muselo sejit pro nepředvídané překážky.

Slávy obnos 4K ské. Oblynulý ze polku, za

poručík Rudolf Regentík

První republika

S koncem války a ustanovením Československé republiky došlo i ke změnám v Junáku - českém skautu. Nejdůležitějším úkolem bylo sjednocení českého skautingu. V republice v té době pracuje několik skautských organizací. Uznávají buď směr B-P, nebo Setonův (Děti svobody, B-P skauti, Psohlavci, Besídkoví skauti). Každá z těchto organizací měla svou vlastní koncepci a rozdílné názory na výchovu mládeže. Došlo k dohodě mezi stávajícími skautskými organizacemi u nás. A tak se 7. 6. 1919 konal ustavující sněm SVAZU JUNÁKŮ - SKAUTŮ REPUBLIKY ČESKOSLOVENSKÉ, s dívčím a vodním odborem. Byla zvolena ústřední rada - starostou byl zvolen J. Rossler - Ořovský, místostarostou Dr. J. Guth Jarkovský a náčelníkem A.B. Svojsík. Předsedkyní dívčího odboru se stala B. Herbenová, náčelní Emilie Milčicová. Na první schůzi ÚR Svazu JS - RČS byla přijata všeskauská lilie s Alšovým odznakem - psí hlavou uprostřed za odznak Svazu JS - RČS. Lilii pro skauty vybral již dříve B-P. Tento původní oficiální odznak Svazu Junáků - skautů nebyl u nás nikdy změněn. Zůstal stejný i po obnovení činnosti v roce 1945, 1969 a 1989. Od roku 1919 zaznamenal Svaz JS - RČS neustálý vzrůst. Na začátku roku 1922 bylo registrováno již 513 oddílů.

V roce 1922 byla zahájena první Gilwelská škola pro výchovu skautských vůdců v Anglii v Gilwell Parku. První československá Lesní škola pro výchovu vůdců oddílů byla v roce 1923 v oboře Jemčina u Jindřichova Hradce. Vůdcem této LS byl F.A. Elstner - absolvent Gilwelské LŠ.

O prázdninách 1925 uskutečnil J. Foglar - Jestřáb svůj první tábor ve Sluneční zátoce na Sázavě.

Velkou událostí v roce 1931 byly Tábory slovanských skautů TSS - Slovanské Jamboree v Praze. Zúčastnilo se jej na 15 000 skautů a skautek, z toho asi 3 000 cizinců. Ve Stromovce byly postaveny ukázkové tábory, závodilo se, pořádala se divadelní představení. Prahou prošel skautský průvod až na Hradčany, kde ke skautům promluvil prezident T.G. Masaryk. Od této doby si skauting získal zasloužené místo ve společnosti a začal být všeobecně uznáván a podporován.

V roce 1934 byl změněn dosavadní název Svazu Junáků a skautů RČS na Svaz junáků - skautů a skautek republiky Československé.

V roce 1938 dosáhl Svaz JSS - RČS největšího rozvoje. V organizaci bylo 64.327 členů. Skautské hnutí zaznamenalo obrovský rozvoj. Přesto je to rok na mnoho událostí smutný.

Vývoj skautingu na jindřichohradecku v období první republiky popsal Hanuš Entner následujícími řádky:

„Přišel rok 1918. Svoboda národa oživila také ve venkovských městech spolkový, tělocvičný a sportovní ruch. S ním také skautské hnutí v jižních Čechách - jistě již po vzoru pražském - nastoupilo novou cestu mezi mládež. V létě nebo časně na podzim roku 1919 vznikla v Jindřichově Hradci první početnější skautská družina. Vedl ji mladý učitel Ilich a dva sokolští borci, bratři Hronové. Rekrutovala se z členů učňovských besídek, ze sokolského dorostu a z žáků městské obchodní školy. Profesor této školy Milan Gantner se později, když junácká idea hlouběji zapustila kořeny, postavil v čelo tvořící se okresní organizace. První dívky pro skautský program získala Jiřina Buchtová z Nové Včelnice, kde záhy vznikl rovněž chlapecký oddíl. Z jara roku 1920 přibyl k „dětem Žižkovým“ a „dětem Svobody“ oddíl jindřichohradeckých gymnazistů, vedený kvintátem Daliborem Zdeňkem. Nechybělo nadšení, ale nebylo stanů; mládež se dychtivě hrmula, ale nedostávalo se hlubších zkušeností vůdcovských a odborné literatury. Ale hlavně nebylo mezi mladými nikoho, kdo by byl měl vliv v těch občanských kruzích, v jejichž dosahu ruky byly možnosti hmotného podepření rodičího se hnutí.

Do té doby spadá zájezd někdejšího 7. skautského sboru pražského do Jindřichova Hradce o letnicích roku 1920. Výpravu vedl hradecký rodák a pražský spisovatel br. Dr. Josef Šimánek, dnešní čestný náčelník „Junáka“, jedním z oddílových vůdců byl br. Laštovička. Vedle značného propagačního efektu měla tato návštěva pro skauting Českomoravské vysočiny a jižních Čech ten radostný výsledek, že přivedla do skautských řad také bratra Jindru Šimánka, pokladního městské spořitelny jindřichohradecké.

S jeho jménem zůstaly pak spjaty dějiny našeho hnutí v celé jihočeské oblasti až do roku 1937, kdy zemřel. Celý svůj krásný idealismus a vzor vyrovnanosti přinesl nám s sebou k naplnění skautského programu. Nepouštěl se do práce za poměrů záviděníhodných. Nebylo víry ve skauting, byl přezírán nebo napadán. Leč novému, společensky oblíbenému a vlivnému, vedoucímu se odhodlanou a neumdlévající prací podařilo odstranit časem přehradu předsudků a nepochopení. A nemohli proti skautingu brojit ani omšelou frází a domnělé mezinárodní a tedy nenárodnostní a nečeské organizaci ti, kdož ze Sokola a s těžké válečné doby znali nesmlouvavé a vršle vlastenecký br. Jindry Šimánka. Jal se sbíratí nitky k nesoustředěným skautským jednotkám, jež vznikaly - ne bez pomoci a záštity - také v okolí, v Kunžaku, Strmilově, jinde na Vysočině i na druhé straně, na Budějovicku, Kardašově Řečici, Chýnově, Mezimostí, Soběslavi a Táborsku. Zpracoval a pronesl tam hned v začátcích několik desítek přednášek

Jindřich Šimánek, výrazná postava jindřichohradeckého skautingu 20. a 30. let.

o skautech a pro skauty, získával instruktory pro speciální vědní obory, těžce sháněl kroje a táborovou výstroj z pozůstalosti dobových vojsk a když oddíly se množily a rostly, snažil se je dobře finančně zabezpečiti oporou v dobře fungujících místních sdruženích. Při budování dívčího skautingu - tam bylo teprve překážek ! - byla bratru Šimánkovi vytrvalou pomocnicí jeho ušlechtilá choť.

Když se v Praze ustavil SVAZ JUNÁKŮ - SKAUTŮ, Jindřichohradecko šlo do něho jako organizačně dobře skloubená složka. Že pak mocnou vzpruhou skautingu v kraji byly obětavé návštěvy bratra náčelníka Svojsíka, sestry náčelní Milčicové a jiných pracovníků ústředí, je snad připomínkou zbytečnou. Stejně, že svazové vůdcovské kurzy a Lesní školy, jež nejednou použily pohostinství Českomoravské vysočiny na Holné a Jemčině, znamenaly velkou posilu. Při tom však neměli „svazovci“ nikterak výhradní privilej na skautskou výchovu mládeže. Měli v Hradci záhy vážného soupeře v ukázněných družinách PSHLAVCŮ, kteří vedeni Jaroslavem Žahourkem a Milošem Vejchodou - Ambrosem, pozdějším vynikajícím tělocvikářem a nemýlím-li se - také činovníkem FEDERACE ČSL. SKAUTŮ, proti programu Baden-Powellovu stavěli Setonovo woodcrafterství. Byli pevní v hájení svého směru, ale poněvadž na obou stranách vládí duch v pravdě skautský, nebyla zásada vzájemného respektu nikdy porušena.

Na sklonku prvního desetiletí československého junáckého hnutí stal se Jindřichův Hradec sídlem skautské župy Svazu a Jindra Šimánek župním zpravodajem. Župním starostou byl zvolen dlouholetý příznivec junácké myšlenky, skvělý znalec klasických autorů i mladých duší Dr. Ferdinand Hoffmeister, pokrokový ředitel gymnázia. I jemu vděčil skauting v župě PĚTILISTÉ RŮŽE velmi mnoho za svůj rozvoj v těch prvních, budovatelských letech. Stál za junáctvem v době, kdy mělo mezi středoškolskými učiteli ještě málo příznivců. Škoda, že obě ty vzácné hlavy již kryje hrobní kámen. Alespoň jejich skvělé skautské památce připisují tento retrospektivní náčrt. “

Na celé toto období Junáka vzpomíná také jindřichohradecký skaut a bývalý tajemník župního zpravodaje Pavel Hajný.....

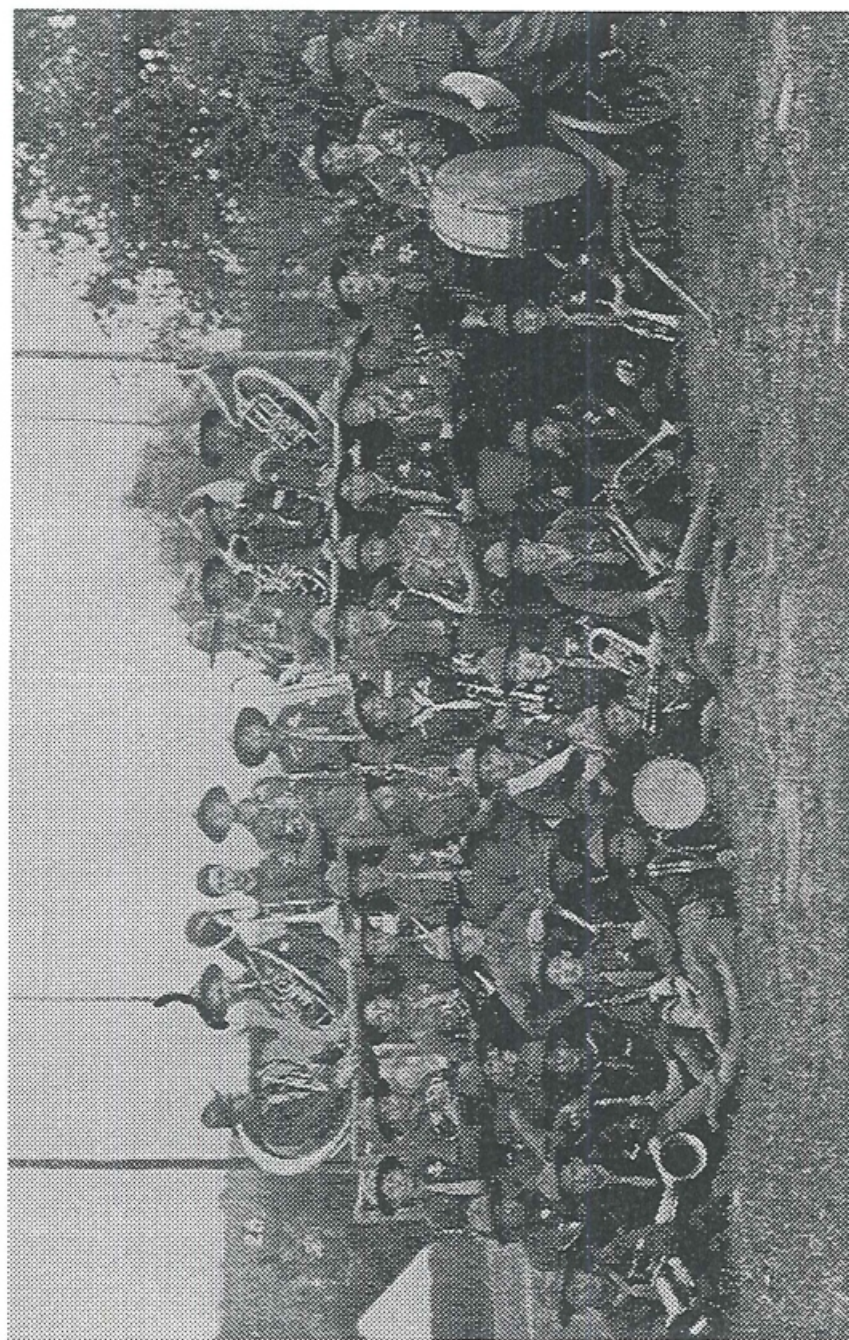
„Jímavými tóny junácké večerky se v polovici května 1938 rozloučili jihočeští Junáci se svým župním zpravodajem jihočeské župy PĚTILISTÉ RŮŽE Jindřichem Šimánkem. Občanským povoláním pokladník a později ředitel jindřichohradecké spořitelny, byl však tento spoluzakladatel skautingu na českém jihu a osobní přítel samotného A.B.Svojsíka osobností, bez níž si v oněch letech nelze vůbec představit kulturní život města Jindřichova Hradce. Jako zanícený rusofil organizoval v roce 1914 RUSKÝ KROUŽEK,

působil v divadelním spolku JABLONSKÝ, ve zpěváckém spolku SMETANA a nebylo kulturní akce, již by nevěnoval svou obdivuhodnou životní energii. Ze všeho nejvíc však patřilo jeho srdce skautingu, v němž niterně spatřoval obnovu starých ideálů rytířství v duchu patrona skautů sv. Jiří. Byla to také svatojiřská legenda, freska objevená před první světovou válkou v jindřichohradeckém zámku, jež nemálo přispěla k tomu, aby organizačně zřízená skautská župa byl nazvaná župou PĚTILISTÉ RŮŽE.

V třicátých letech nebylo skautů v Jindřichově Hradci mnoho a ani veřejnost o nich mnoho nevěděla. Jevili se mnohým lidem jen jako skupina podivínů s nahými koleny a širokým kloboukem převzatým od americké armády, nebo kanadské jízdní policie

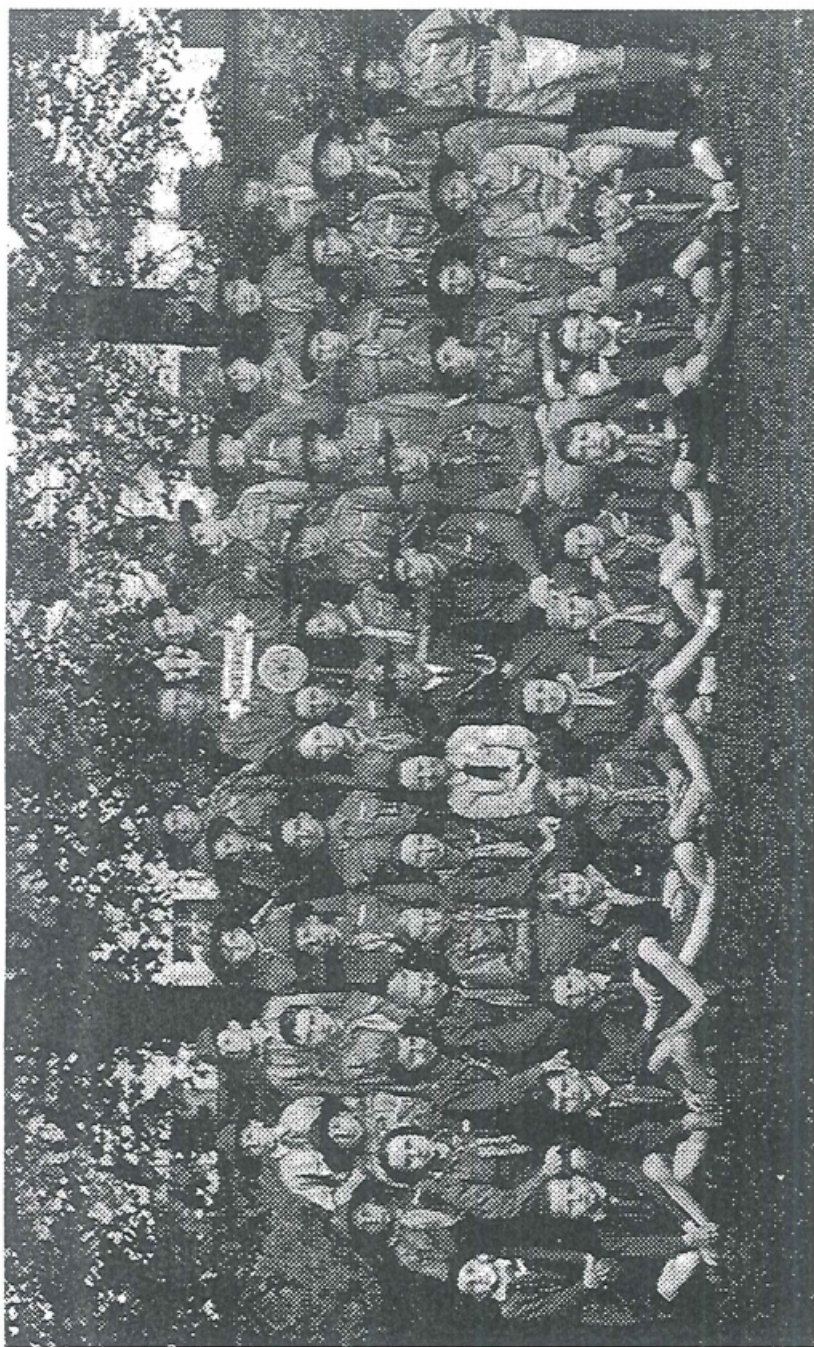

Jindřich Šimánek s manželkou a A. B. Svojskem

Slavná jindřichohradecká skautská kapela na Národních slavnostech v Praze 1922

Sbor junáků a skautek v Jindřichově Hradci v roce 1936 (nebo 1935?)

a kteří se na veřejnosti objevovali při různých slavnostech či dobročinných sbírkách nebo při nabízení různých odznáček. O vnitřním bohatém životě družin, o jejich práci a získávání praktických znalostí při pobytu ve volné přírodě se toho mnoho nedověděli. Skauti se o to také zvláště intenzivně nesnažili. Věrní svému zákonu a slibu rozvíjeli svou činnost na principu družinového systému, žili svým vnitřním životem připravující se na vyvrcholení své práce na letních táborech.

Takovým významným táborem, uskutečněným po několikaleté odmlce byl tábor na Zvěli, umístěný na břehu pstruhového rybníka v překrásném prostředí česko-moravského pomezí. Ve skutečnosti byly tábory dva, dívčí a chlapecký. Zde také vznikl první díl tzv. KRNDAFILMU, v němž byl názorně zachycen chod táborového života, zpestřený i terénní hrou, v níž slavil vlastně své filmové prvotiny pozdější filmový herec, charakterní představitel písmáka Žalmana v Jiráskově F.L.Věku, Zdeněk Kryzánek. V této době, tj. v roce 1936 byl župním zpravodajem Jindřich Šimánek, tajemníkem župního zpravodaje Pavel Hajný, sborovým vůdcem berní úředník K.Tupý, okrskový vedoucí br.Houska, oddílový a střediskový vedoucí Antonín Hanus., Dívčí kmen vedla Blaženka Šimánková a spolu s ní se aktivně zúčastnovaly sestry Milena Malíková, Jana a Eva Protivenská, Hanka Nouzáková a mnohé další. Byla by to dlouhá řada jmen vynořujících se v perspektivě vzpomínek, jejichž činnost se nám dnes připomíná při odkrývání zašlých a zavátých stop.

Jindřichohradečtí skauti měli dva pěkné zálesácké sruby v kamenickém okrese pod Kamenickou horou, na Krupčinách. Sruby však stály na soukromém pozemku a majitel, vlastník pozemku trval na jejich likvidaci. Na rozloučenou bylo organizováno setkání skautů z Kamenice nad Lipou a Jindřichova Hradce. Velký táborový oheň, který byl zároveň slibovým ohněm několika nováčků, byl však, aniž by to někdo tušil, i ohněm na rozloučenou s vynikajícím skautským vůdcem, učitelem Sadílkem, který byl jako jeden z prvních v době nesvobody zatčen gestapem a umučen v koncentračním táboře Mauthausen.

Jak již bylo řečeno, představovali se skauti na veřejnosti jen sporadicky, ale tradičně na oslavách 28. října, výhradně v Jindřichově Hradci. Rok 1936 však byl výjimkou. Tenkrát o národním svátku 28. října uvítala Praha s neobyčejnou okázalostí návštěvu rumunského krále Carola II, který tak záhy a ochotně oplatil jarní návštěvu prezidenta E.Beneše v Bukurešti. Protože korunní princ Michael byl také skautem a prezident Beneš protektorem Junáka, využilo náčelnictvo Junáka příležitosti a svolalo do Prahy skauty a skautky z celých Čech a Moravy. Z Jindřichova Hradce se vypravilo 40 skautů

a skautek. Byly hosty populární pražské dvojky, která jim dala na přenocování k dispozici svojí klubovnu.

Třetí nádvoří pražského hradu, přeplněného několika tisíci jásajícími junáky bylo pak, když se na balkonu objevili představitelé obou zpřátelených států i náčelnictva Junáka, svědkem historického holdu a závazku daného junáckým slibem lásky k vlasti a její službě v každé době.

Ale tak, jako voda proudící od pramene nabírá na svém toku různé zbarvení podle zeminy, již prochází, mění se i tvar a působnost organizací podle podmínek, již jsou vystaveny. Jednou takovou rozhodující podmínkou bylo ohrožení republiky, které se stávalo den ze dne očividnější. K ochraně pohraničí byly zřízeny z příslušníků armády, četnictva a finanční stráže útvary SOS (Stráže obrany státu) a ve městech organizovaná CPO (Civilní protiletectká obrana). Velitelem CPO v Jindřichově Hradci byl št. kpt. v.v. Rudolf Regentík, jeden z prvních zakladatelů skautingu v jižních Čechách, který svým nesporně vynikajícím organizačním talentem nemálo přispěl k dobrému chodu této organizace. Také jeho stručná, avšak informativní brožurka JSI PŘIPRAVEN? byla na svou dobu výstižná. Skautům byla v tomto systému civilní obrany svěřena spojovací, sanitářská a poplachová služba. To, se prakticky projevilo v intenzivním školení, účasti na různých poplachových cvičeních, ve službách na požární zbrojnici, pochůzkových hlídkách adt. To, že touto činností se počali skauti více objevovat na veřejnosti mělo za následek, že se zvětšoval počet členů, rozrůstaly se družiny a rodilo se nadšení z práce. Když potom získal sbor Junáka výhodný hektarový pozemek v katastrálním území Jindřichově Hradce (knihovni vložka 321/I., parcelní číslo 2050/6) objevily se návrhy vybudovat v městě vlastní silou skautský domov ve stylu zálesáckého srubu Karla Maye – Medvědí sídlo v Radebeulu u Drážďan. Jak však realita situace ukázala, zůstal tento návrh jen neuskutečnitelným snem. V tíživé atmosféře mezinárodního dění oněch dnů se konalo páté světové Jamboree v přímořském holandském městečku Vogelenzang. Psal se rok 1937, v němž se dožíval 81 let světový náčelník skautingu lord Baden-Powell nazývaný skauty celého světa jen typickou zkratkou B-P. Bylo to poslední Jamboree, jehož se B-P zúčastnil a kde pronesl slova na rozloučenou, která jsou zároveň odkazem skautům celého světa: „Blížím se ke konci svého života. Většina z vás je právě na jeho začátku a já si přeji, aby vaše životy byly šťastné a úspěšné. Takový svůj život můžete utvářet, jestliže učiníte vše, abyste po celý svůj život uskutečňovali skautský zákon, bez ohledu na své postavení a bez ohledu na to, kde se právě nacházíte.....“

V ohlase na toto jamboree uspořádala župa Pětileté růže velký slavnostní skautský den v Českých Velenicích, jehož se zúčastnil i celý skautský oddíl rakouských Pfadfinderů ze sousedního Gmündu.

Tak, jako pro české skauty je závazný čtvrtý bod skautského zákona: „Skaut je bratrem každého skauta a přítelem všech lidí dobré vůle.“, tak i rakouští skauti mají ve svém čtvrtém bodu skautského zákona formulaci: „Der Pfadfinder ist allen ein guten Kamerad und Bruder aller Pfadfinder.“

Závěrem tohoto dne, který byl velkou společenskou událostí v Českých Velenicích vyvrcholil slavnostním slibovým táborovým ohněm, při němž čeští i rakouští skauti, jejichž ruce byly spojeny Gilwellským stiskem, potvrdili věrnost svému zákonu, netušíce, že za několik měsíců provedený Anschluss dne 12.března 1938 bude smrtelným úderem pro rakouské Pfadfindery. Avšak i osud českého skautingu se počal tragicky přibližovat.....

Počátkem roku 1938 onemocněl župní zpravodaj bratr Jindřich Šimánek a umírá dne 16. května, pět dní před první mobilizací, a také náčelník Junáka, jeho zakladatel, A. B. Svojsík podléhá v podolském sanatoriu v Praze streptokokové nákaze dne 17. září 1938, sedm dní před druhou mobilizací, jež předcházela tragickým dnům Mnichova.

Dnes se nám proto při tomto retrospektivním pohledu jeví oba kamenné náhrobky - jeden v Jindřichově Hradci a druhý na Vyšehradském hřbitově, pod nimiž tyto významné osobnosti spočinuly, jako symbol osudové pečeti, kterou byl uzavřen příběh celé jedné epochy skautingu v české zemi.....“

Druhá světová válka

Uvnitř ČSR se množily nepokoje. Politická situace se neustále zhoršovala. V únoru 1938 se konal Valný sjezd. Naposledy tady promluvil A.B. Svojsík. 17. září 1938 A. B. Svojsík zemřel. Jeho pohřeb měl ráz státního pohřbu. U jeho rakve stáli čestnou stráž i skauti z Jindřichova Hradce. Naposledy byl v čele průvodu nesen prapor JSS - RČS.

23. září vyhlásila vláda všeobecnou mobilizaci. Po vyhlášení mobilizace nastoupili skauti do branné pohotovosti. Mnichovský diktát v září 1938 znamenal úplné rozvrácení Československé republiky.

Události se dotkly i skautských organizací ztrátou členstva a majetku. 10. - 11. 12. 1938 se uskutečnil poslední (mimořádný) Valný sněm Svazu JSS - RČS. Byly předloženy návrhy na sloučení skautských organizací. Sněm dohodl likvidaci Svazu JSS - RČS, schválil, že SJSS se složkami ÚSTŘEDÍ KATOLICKÝCH SKAUTŮ vstoupí do nové sjednocené organizace společně s Čs. obcí. junáků volnosti a Švehlovými junáky. Jméno nové organizace bude JUNÁK. Sněm zvolil do přípravného výboru Junáka starostu J.Charváta, Vlastu Koseovou a R.Plajnera. 21. 1. 1939 se konal v Praze Ustavující valný sněm nové sjednocené skautské organizace „JUNÁK - ÚSTŘEDÍ SKAUTSKÉ VÝCHOVY“. Velitelem byl zvolen pplk. gen. štábu Václav Vlček, náčelníkem Boh. Řehák a náčelní V. Koseová.

Začala okupace českých zemí nacistickým Německem. 16. 3. byl zřízen Protektorát Čechy a Morava. Zavládla zostřená cenzura činnosti Junáka. I když náčelník Junáka R. Plajner se snažil organizaci udržet, ze strany hitlerovských úřadů byl činěn nátlak na Junáka, aby vystoupil z mezinárodní organizace. Byla zde také snaha o navázání spojení s Hitlerovskou mládeží.

Během roku 1940 dochází ke zvýšeným represím vůči Junáku. Byly rušeny letní tábory, byl vydán zákaz nošení junáckého stejnokroje, zákaz používání symbolů, vlajek a jiných označení, které připomínaly Československou republiku, byly rušeny LŠ.

28. 10. 1940 vydal K.H.Frank výnos o likvidaci Junáka. 4. 11. 1940 obsadilo gestapo ústředí Junáka a zakázalo mu činnost. Gestapo zabavilo skautský majetek v hodnotě 25 mil. Kč. Zabavený byl i originál praporu, který skautům věnoval T. G. Masaryk. Již nikdy nebyl nalezen.

8. 1. 1941 zemřel v Jižní Africe v Keni, kde byl také pochován, světový náčelník skautů lord R. Baden-Powell of Gilwell.

Nastala tvrdá persekuce hnutí. Někteří skauti odešli za hranice, kde ustavili řadu skautských oddílů, část skautů pracovala v Klubu turistů, mnozí se scházeli ilegálně. Mnoho skautů se zapojilo do odboje. Na popravištích, ve věznicích a koncentračních táborech skončilo život 510 skautů, mezi nimi i místonáčelní Junáka Antonín Mádl a Dr. Kose.

Po válce bylo uděleno 650 válečných junáckých křížů za statečnost projevovou v junácké službě vlasti.

Jak na tuto dobu vzpomíná bratr Pavel Hajný...

„Pod tíhou situace byl prezident Beneš donucen 5. října 1938 k abdikaci a republika musela podstoupit část svého pohraničního území. Také nad Jindřichovým Hradcem viselo nebezpečí záboru doslova na vlásku. Ale díky tomu, že se jednalo o město s 12 000 ryze českými obyvateli, ho demarkační čára definitivně stanovená 21. 11. 1938 hraničním protokolem mezinárodní komise jen obklíčila, ponechávajíc mu pouze jedinou úzkou komunikaci s vnitrozemím.

Během existence DRUHÉ REPUBLIKY však nebyl proti očekávání spolkový život města nikterak ochromen. Právě naopak. Lidé se stali u vědomí společného ohrožení semknutějšími, uvědomělejšími a navzájem bližšími. I skauting prožíval období zintenzivnění práce. Byla jen provedena reorganizace oblastí a okresů. Z původní župy Pětileté růže byla vytvořena 5. oblast československé a 6. oblast jindřichohradecká. Oblastním velitelem jindřichohradecké oblasti byl jmenován vynikající št. kpt. František Exnar, muž obdivuhodné vitality, organizačního a improvizáčního talentu. Jeho zásluhou bylo, že skautské oddíly dostaly novou intenzivnější náplň své činnosti v častějších polních hrách, odbornější výchově v mnoha směrech skautské praxe. Hlavní snahou bylo nalézt nová stanoviště pro letní tábory,

št. kpt. František Exnar

náhradou za ztracené tábořiště na Zvůli, které připadlo do zabraného území. Tak bylo zajištěno tábořiště u Doupníků v Malém Jeníkově a u Nového Etyнку, kde z iniciativy tkalcovského mistra Josefa Eismana byl znovu oživen skautský oddíl.

Po rozpuštění armády se Fr. Exnar uchýlil do soukromí. Ze všeho nejvíc však směřoval jeho zájem na prohloubení skautské činnosti v poznávání přírody do směrů dříve nesledovaných. Tak například jeho pokyn, aby se na táborech seznamovali junáci s praktickými základy geologie a věnovali v tomto směru větší pozornost průzkumu přírody, vedl všemělce Karla Chudomelku, řečeného Čutku, k napsání filmového libretka o osudu dvou zlatokopů, které natočil KRNDAFILM v roce 1939 na táboře u Nového Etyнку.

Je pochopitelné, že tato činnost Junáka neunikla pozornosti německých okupačních orgánů. S postupným rozkazem, své moci si vědomého K.H.Franka, ze dne 28. října 1940 byl Junák na celém území Čech a Moravy rozpuštěn, jeho činnost zakázána, veškerý majetek zkonfiskován. Ale již před tím v letních měsících byly skautské tábory přepadány německou Schutzpolizei a armádou a likvidovány. Také v Jindřichově Hradci byly vyrabovány klubovny, odvezeno jejich vybavení, zabaveny veškeré písemnosti a knihy, zkonfiskovány skautské emblémy a vlajky, mezi jinými i památný prapor Psohlavců, jehož žerď tvořilo pravé kozácké kopy z krymské války.

Nastala doba temna, z něhož teprve po pěti letech probudily paprsky květnového slunce svobody skauting k novému životu.“

Léta 1945 - 1948

Na začátku roku 1945 již bylo jasné, že se blíží konec války. V Praze začalo pracovat ilegální skautské ústředí. Hned v květnu po skončení války zahájilo skautské hnutí znovu svoji činnost. Ve všech městech se objevují skautské oddíly, které pomáhají při likvidaci válečných škod. Byly znovu organizovány letní tábory a LŠ. Skauti také pomáhali republice při žních, v lesích apod. 70.000 junáků a skautek odpracovalo více jak 5 mil. pracovních hodin.

Junák začíná navazovat na svou předválečnou činnost. Má značnou popularitu a autoritu. Skautská organizace má v roce 1945 - 144.912 registrovaných členů. Je po ČSM druhou nejsilnější organizací.

Tento rozmach má i svůj velký zápor - protěžovaný ČSM začíná v Junáku vidět silného konkurenta. Kolem Junáka se vytvořila složitá situace. Vyskytly se požadavky jak na zapojení Junáka do sjednocovacího procesu, tak i na jeho začlenění do ČSM. Junácké organizaci však nevyhovovala žádná z těchto variant.

Přesto zástupci Junáka po dohodě se zástupci vlády uzavřeli v září dohodu o členství Junáka v ČSM. Junák se podle této dohody nestal samostatnou organizací, ale stal se organickou součástí ČSM - Junák, ústředí skautské výchovy v ČSM. Byl zachován skautský slib a zákon, výchovný systém, kroj, oslovení bratře, sestro. Vlastní stanovy, org. řád, samosprávu výchovnou, hospodářskou a organizační.

Byly ustanoveny organizace Junák pro země České - starostou byl Dr. Velen Fanderlík, náčelníkem R. Plajner a náčelní Vlasta Koseová a Junák slovenský. Obě samostatné organizace utvořily spolek Československý Junák.

V září 1946 navštívila Československo manželka B-P, světová náčelní skautek - Lady Baden-Powell.

23. 10. 1946 v Santa Fé zemřel zakladatel Woodcraftu E.T.Seton.

V létech 1947 a 1948 byl Junák kritizován pro své neúplné zapojení do Svazu mládeže. Po únorových událostech v roce 1948 byla zahájena otevřená a bezohledná likvidace Junáka. Bylo odstraněno vedení a byl jmenován akční výbor, který měl včlenit Junáka úplně do svazu mládeže - ovšem s úplně jinou ideovou náplní. Skauting byl prohlášen za reakční a únikové hnutí s nezdravým romantismem. Junák byl zbaven členství v mezinárodním ústředí. Po formální stránce byl Junák k 1. 1. 1951 ústředním výborem SČM rozpuštěn a výchova dětí byla předána nově založené Pionýrské organizaci SČM.

Dále pokračovalo tažení proti vedoucím skautským činovníkům. Byl odsouzen náčelník Plajner a v padesátých letech se konala řada „skautských procesů“. Mnoho skautských činovníků bylo odsouzeno na mnoho let a skončilo ve věznicích.

Ze vzpomínek br. Hajného na tuto dobu ...

„Po válce od května 1945 se do skautského hnutí hlásilo mnoho hochů a dívek. I v Jindřichově Hradci se tato nadpočetnost stala aktuální. Již v polovině května se přihlásilo do Junáka přes tři sta hochů a dívek a počátkem června jich bylo téměř sedmset. Situace byla vyřešena velkorysým způsobem. V duchu 1. bodu skautského slibu a 3. bodu junáckého zákona byla organizována žňová brigáda v celém pohraničí. Velitelem byl určen současný okrskový velitel Junáka br. Rudolf Regentík, se stanovištěm v Číměři, junáci a skautky byli podle jednotlivých oddílů rozmístěni do okolních vysídlených obcí, aby spolu s novými osadníky zajistili sklizeň národních žní.

Akci sledovalo se zájmem ministerstvo zemědělství a na výzvu náčelnictva Junáka se hlásili i skauti z různých oblastí. Vynikajícím způsobem se zapojili nymburská skauti. Pod vedením osvědčeného skautského vůdce Miroslava Sobotky nastoupilo 250 skautů a skautek nymburského kmene Junáka v šesti oddílech do obcí Žižpachy, Lhota, Sedlo, Vyšpachy a Políkno.

Tak se stalo pohraničí okresu velkým tábořištěm s dislokovanými pracovišti. Kromě polních prací a různých pomocných služeb se nezapomínalo ani na skautský výcvik a výchovu, takže bylo možno provádět nováčkovské zkoušky a skládání slibů. Ve vzpomínkách těch, kteří toto prožívali zanechává i dnes trvalý dojem velký táborový oheň v sobotu 11. srpna 1945 uskutečněný v romantickém prostředí lomu čiměřské žuly na kotě 623 na Pamiru, jak si skauti pro sebe přejmenovali dřívější Beistein.

V předvečer dožínkových slavností v Jindřichově Hradci dne 25. srpna 1945 ukončila junácká žňová brigáda své poslání mohutnou přehlídkou v Riegrově třídě. Na čestné tribuně byl zástupce ministerstva zemědělství vládní rada dr. Vlastimil Havlíček, za velitelství Junáka jeho čestný náčelník spisovatel Dr. Josef Šimánek - bratr Jindřicha Šimánka, oblastní velitel Junáka br. Josef Vlček a další vedoucí činovníci Junáka.

Toho dne se konala také ve Strmilově při příležitosti prvního výročí leteckého boje u hrobu amerických letců pietní slavnost. Velitel delegace americké armády zde zúčastněné, major William E. McBride a další její členové byli skauti a tak se jako takoví

zúčastnili i večer slavnostního táborového ohně na Tyršově cvičišti. Průvodce a tlumočnicka jim dělal br. Tomaschko František.

Zdálo by se, že postavení Junáka je neotřesitelné a pevné. Ale nebylo tomu tak. Žabomyšl řevnivost v otázce kompetencí a postavení při tzv. sjednocování tělovýchovy, kdy se nevědělo, zda bude Junák součástí NTV nebo SČM, kdy vznikaly spory o tom, kdo bude komu a jak podřízen, vedla nakonec k zoufalé letákové situaci, kdy Junák zaplavil 11.000 letáčky město ve snaze informovat veřejnost o jeho právu na samostatnou organizaci. Tento zdánlivě neřešitelný kompetenční spleťtého gordického uzlu vztahů nakonec rozsekl Únor 1948.

Junák, ačkoliv zatím nebyl úředně rozpuštěn počal upadat, mnozí jeho členové začali pracovat v Pionýru a věleňovali se také do Svazu české mládeže (SČM) a tak byl bolestný pohled, jak pohasínají skautské ohně jeden za druhým. Přesto však zůstaly pod popelem vyhaslých ohnišť žhavé uhlíky a jiskry, které po dvaceti letech při svěžím vánku Pražského jara vyšlehlý novými plameny.“

Na osudy divčího skautingu po druhé světové válce vzpomíná sestra Emilie Zajičková:

„Jakmile skončila v květnu 1945 2. světová válka, probudil se v J. Hradci opět k životu nejen chlapecký, ale i dívčí kmen skautek.

Hlavní organizátorkou a později velitelkou dívčí oblasti se stala sestra Blaženka Šimánková, jejíž otec patřil k průkopníkům českého skautingu.

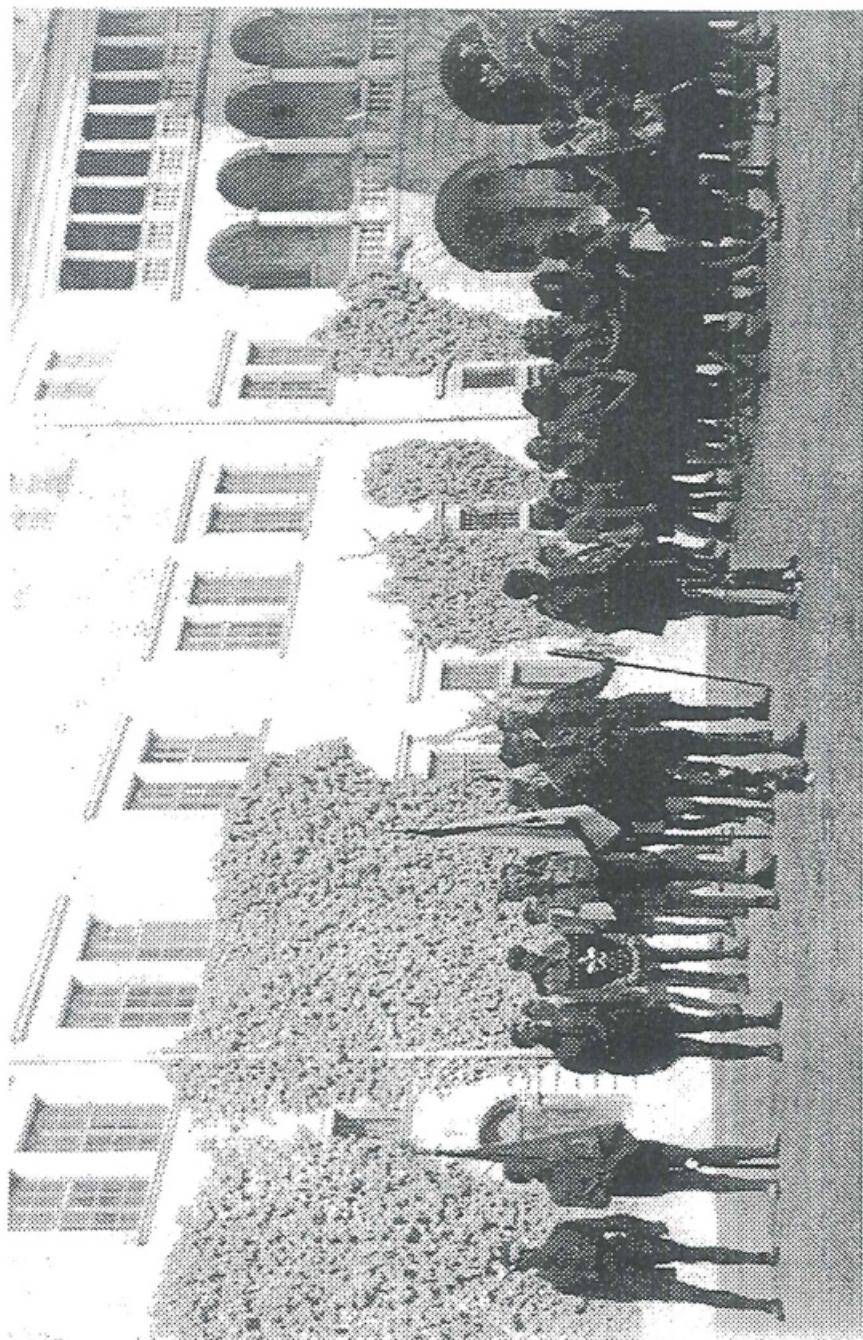
Náborového srazu budoucích skautek svolaného 20. 5. 1945 do zahrady restaurace „U Ecků“ se zúčastnilo kolem čtyř set děvčat od desetiletých po osmnáctileté (bývalé předválečné světlušky). Ty se také staly ochotnými spolupracovnicemi Blaženky a kupodivu neztratily nic ze svých předválečných vědomostí. Byly to Jarmila Tlamsová, Alena Čápková, Míra Dvořáková, Zdena Zevlová, Svala Schmitmayerová.

Jakmile Blaženka promluvila k zástupu zvědavých adeptek skautingu o tom, co je náplní programu a cíle organizace, bylo mi jasné, že Ona nejen mluví o skautském zákonu, ale že podle něj i doopravdy žije.

Pro sestru Blaženku neznamenal skauting pouhé táboření pod stany, které většina z nás před rokem 1945 nikdy nepoznala. Skauting učil své žáky lásce k přírodě, lásce k lidem a lásce a hrdosti k naší československé vlasti, tolik válkou zkoušené a tolik zbídačené německými fašisty...

Za zručné asistence bývalých světlušek byla děvčata spočítána, zapsána a podle věku rozdělena do družin.

My starší (tehdy 15tileté) jsme utvořily 3 družiny: Jasmínů, Vlčích máků a Racků.

Jindřichohradečtí skauti a skautky na 3. zámeckém nádvoří v J. Hradci, 1947.

Moje družina byla „Jasmínů“ a rádkyni Míru Dvořákovou jsme si okamžitě zamilovaly.

Když dnes vzpomínám na tak vzdálenou dobu, před padesáti roky, stále mám před očima své kamarádky - sestry Blanku Procházkovou, Naďu Michalcovou, Alenu Kuhátovou, Vlastu Waltlovou, Jarču Buhlovou, Hanku Pichovou, sestry Kubínovy, E. Vindušovou, Emu Brožovou, Blaženu Ledvinkovou, Věru Neužilovou, Danu Neckářovou a zejména Jarču Malinovou, která zůstala věrnou skautkou po všechny následující, pro nás skautky, velmi hořká léta.

Aklimatizace ve skautském kolektivu pro nás, společné nadšení, nastala velmi brzy. Koncem června 1945 jsme my „starší“ odjely společně s nově založenými oddíly chlapců na dvouměsíční brigádu do Číměře zajistit sklizeň sena a úrody pro nové české osadníky v pohraničí.

Tyto překrásné měsíce první a zároveň poslední dobrovolné brigády zůstaly všem zúčastněným v paměti po celé půlstoletí jako nejkrásnější údobí svobody, přátelství, naděje a víry v krásnou budoucnost. Jak jsme byli důvěřiví! Již za tři roky bylo vše úplně jinak...

Zatím však jsme bydlely ve škole v Číměři a sestra Blaženka se svatou trpělivostí se z nás snažila udělat dokonalé skautky. Dařilo se jí to velmi těžko! Po celodenní práci na poli jsme se večer učily horlivě morseovku, uzlování, mapování, bratr „Eda“ Hajný nás seznamoval s krásami letní hvězdné oblohy, bratr Regentík „Rudeček“ nás seznamoval s organizačním řádem. Bratr Chudomelka - legendární „Čutka“ spolu s Láďou Kornhofferem s námi nacvičovali program pro slavnostní táborák, kdy jsme měly skládat skautský slib.

Napřed jsme však musely složit nováčkovskou zkoušku, abychom po prázdninách mohly získané vědomosti předat sestřičkám, které se pro svůj „dětský věk“ směly do Číměře chodit jen podívat. Chudák Blaženka, nikdy se nedozvěděla, jak jsme se před nimi vytahovaly, co všechno umíme...

Dny ubíhaly strašně rychle v práci a učení, v radostech i starostech, abychom obstály při skládání „nováčkovské“, abychom se mohly stát skautkami.

Slavnostní táborák v číměřských skalách osvětlený rudou září z hořícího dřeva a měsíčním svitem, junácké vlajky, kroje a vážné obličejy bratrů Regentika, Čutky, Pavla - Edy, slzy v očích sestry Blaženky, když jsme s podanou levicí řekly „Slibuji“ - bylo pro většinu z nás nejen pro další život vzpomínkou, ale i závazkem. Nezradit a vytrvat!

Po návratu z Číměře mě Blaženka jmenovala rádkyní nejlepší dívčí družiny v J. Hradci, a sice družiny Veverek. Moje podrádkyně byla Anička Míková, na kterou jsem se mohla ve všem spolehnout. Alena Žížková, Peťa Krbcová, Miša Němcová, Věra

Skaláková, Irena Zedníková, Věra Dobešová, Jarča Svobodová, Věra Havlová, Zdena Dvořáková, Miluška Ježková, Zdena Michalová, Květa Koubová a Marta Hodová byly jen o tři roky mladší než já, ale stejně zapálené pro skauting. Kniha J. Foglara „Hoši od Bobří řeky“ byla naší předlohou, jak budeme trávit společné chvíle a jak se budeme vzorně chovat.

Zima utekla v přípravě na nováčkovské zkoušky a hlavně přípravou „tajemství“ pro Blaženku. V klubovně na zahradě u Šimánků jsme pečlivě připravovaly plán - než pojedeme na letní tábor, budeme umět vařit. Každá Veverka vybrala dvě jídla a všechny jsme přinesly potvrzení, že pod dozorem maminek jsme je uklohnily opravdu vlastnoručně.

Na jaře jsme navštívily společně s oddílem Čutky vyhlédnuté tábořiště mezi Mosty a Kunžakem u Pstruhového potoka. Oddíl skautů měl být od našeho vzdálen asi 1 km, a tak jsme se nemusely obávat přepadení.

V květnu 1946 si mě zavolala Blaženka a s ustaranou tváří se mě zeptala: „Na něco jsme zapomněly. Chci slyšet čistou pravdu. Umíš vařit?“ Zavolala jsem Veverky, které netrpělivě poskakovaly před klubovnou: „Děvčata umíme vařit?“ „Umíme, umíme!“, „Já guláš!“, „Já kaši!“, volaly jedna přes druhou.

A Anička Miková předala Blažence vypracovaný jídelní lístek na 3 neděle, spolu s vyčíslenou spotřebou potravin. Jak Blažence spadl kámen ze srdce bylo slyšet až na náměstí. „Tak to by se měl náš první tábor vydařit“, řekla dojatě. Vůbec nepochybovala, že naše umění nebude dokonalé.

Ale povedlo se. Pan Kohoušek, majitel octárny nám dal 10.000,- Korun, maminka Ireny Zedníkové zajistila výborné konzervy z dodávek URRNA. Bez nehod (což bylo zázrakem) jsme upevnily „áčka“ na podsady, vybudovaly ohniště a kuchyni (to za pomoci rodičů, kteří byli tak nadšení, že jsme měly strach, aby tam s námi nakonec nezůstali).

Co jsme si mohly přát víc? I počasí nám přálo. Jen pro vodu do Pstruhového potoka jsme chodily jak do minového pole. Paseka před potokem byla totiž plná zmijí. Nikdy se Blaženka nedozvěděla, jak jsem se bála každého šustnutí v maliní, když jsem se siláckými řečmi a s kýblem v ruce odcházela směrem ke zmijí rezervaci.

Pokud se týče vaření, Blaženku jsme neklamaly. Sice bylo obvyčejně v jídle jehličí, ale dokonce jsme měly i borůvkové knedlíky. Ty jsme dělaly od 6 hodin ráno až do večera.

Někdy nás navštívila sestra Boženka s rojem světlušek. Téměř vždy kolem oběda. Mezi světlušky patřila i Slávina Janovská, která na táboře po dvaceti letech excelovala sama jako vynikající kuchařka.

Každý týden jsme měly společný táborák s Čutkovými vlčaty, na který jsme pilně nacvičovaly program. Vše bylo pro nás nové, zajímavé, krásné a bohužel i neopakovatelné, protože nic se nedá vrátit zpátky. Ani vzrušení, když jsme si s Aničkou omylem zapálily svíčkou stan a složily znělku „Hoří nám stan, trá dá, hoří nám stan!“ a ručnickem mlátily do plamínek. Blaženka beze slova polila stan vodou a řekla: „Stany zatím nejsou běžně k dostání. Myslela jsem, že vy dvě jste chytřejší!“ To stačilo. Bylo nám strašně. Uvědomila jsem si, jak málo toho vím o odpovědnosti k druhým, jak mohu mít odpovědnost za družinu a přitom sama ostatní ohrozím! Blaženka se nikdy k této příhodě nevrátila. Stan jsme s Aničkou sehnaly nový až za půl roku.

Koupat jsme se chodily do blízkého rybníka, kde jsme objevily starou loďku, kterou Peťa pojmenovala „Klement Gottwald“. „Gottwald se potápí!“ ječely Veverky s oblibou při koupání. „Gottwald“ se nám zajímavým způsobem pomstil. Odřeniny, které jsme nutně téměř každá získaly při sportovních soutěžích se nám nehojily. Teprve s příchodem zimy se nám ranky uzavřely. Přece na „Klementovi“ muselo být něco shnilého!

Před koncem posledního týdne táboření přijel za Blaženkou urostlý pan Krninský a Blaženka nám večer u táborového ohně prozradila, že se bude vdávat.

„Ale nebojte se“, ujistila nás, „povedu vás dál.“ Nebály jsme se. Ale kdo se bál byla komunistická strana, která v roce 1948 mezi svými prvními zásahy zrušila v naší republice skautskou organizaci. Snad se bála, že jako to bývá v pohádkách, i zde zvítězí dobro nad zlem. Nejvíce svým rozhodnutím ublížila dětem, kterým její vůdci říkali „naděje národa“. Vzala jim možnost učit se žít čestně, věřit v přátelství a ve spravedlnost.

Nevím, kdo ukradl z klubovny táborový deník z pobytu u Pstruhového potoka. Myslel si snad, že zapomeneme? Jak byl bláhový!

Pražské jaro 1968

Asi od roku 1964 se u nás objevují pokusy o obnovení skautské výchovy. Skautské prvky se objevují i v pionýrské organizaci. Nejvíce však v turistických oddílech. Postupně se mění i politická situace ve státě. Za demokratizačního procesu naši společnost Junák ihned zahájil znovu svoji činnost.

Po téměř dvacetileté přestávce Junák na shromáždění v Praze dne 29. března 1968 zahájil znovu svoji činnost. V čele opět stanul R.Plajner a V.Koseová s desítkami dřívějších pracovníků. O prázdninách již probíhaly tábory a rozbíhala se činnost oddílů. V říjnu 1968 schválilo ministerstvo vnitra stanovy Junáka, čímž byla jeho činnost opět legalizována.

Junáčtí činovníci, kteří byli v padesátých letech odsouzeni, byli z největší části plně rehabilitováni. Junák vstoupil do Národního sdružení organizací dětí a mládeže a účinně v něm pracoval.

Po invazi armád Varšavské smlouvy do Československa se politické poměry vyvíjely pro Junáka opět nepříznivě. Junák byl označen jako jeden z projevů kontrarevoluce a po dubnovém plénu v roce 1969 začínalo být jasné, že se dále neudrží.

Činnost Českého Junáka byla ukončena 1. září 1970. Připravuje se vytvoření celorepublikové organizace SSM a PO ČSSR. V roce 1970 bylo kopii praporu JS - RČS 50 let. Byl za zvuku večerky opět uložen na bezpečné místo o objevil se znovu až v listopadu 1989.

Ze vzpomínek br. Hajného.....

„Zatím co na mnoha místech se již počátkem roku 1968 objevovaly znovuzkřížené junácké oddíly, v J.Hradci se nic nedělo. Teprve zvláštní náhoda byla impulsem uvádějícím stojaté vody do pohybu: Československý státní rozhlas v Praze vysílal v pátek 7. června 1968 známou a populární rozhlasovou soutěž nazvanou SEDM JEDNOU RANOU, v níž se utkalo město Jindřichův Hradec s Novým Městem na Moravě. To byla událost pro kulturní život města zvláště významná. Sedmý bod soutěžního úkolu přikazoval soutěžícímu kolektivu shromáždit do sálu Střelnice alespoň 10 skautů, kteří zazpívají skautskou písničku. Jakkoliv byl tento úkol překvapením, byl splněn nad očekávání rychle a písnička „HEJ HOLA HOLALA, JÁ MÁM NAHÁ KOLENA“ měla dobrý ohlas a byla zazpívána skutečně dobře. Obdivuhodnou pohotovost projevilí junáci z Nové Včelnice,

kteří přijeli v zápětí na rozhlasovou výzvu auty a netrvalo dlouho, co se u mikrofonu na jevišti shromáždilo místo 10 junáků asi 40 skautů a skautek.

Od tohoto okamžiku začala organizační práce na obnovení činnosti Junáka a byl zřízen okrsek, jehož vedoucím se stal br. Jaromír Tománek. Po dohodě mezi československým Junákem a československým Pionýrem byly na místě dřívějších oblastí zřízeny Krajské rady Junáka a Okresní rady Junáka.

Na okrsku J.Hradec vyvíjelo činnost 16 oddílů chlapců a děvčat v pěti střediscích. Vedoucím střediska v J.Hradci byl Jindra Havel, zástupkyní kmene skautek Ema Zajíčková.

Nešťastný 21. srpen 1968 však zasadil zdárnému vývoji drtivou ránu. I když činnost ještě nebyla zastavena, Junák pod tlakem poměrů jen živořil, až nakonec v roce 1970 zanikl úplně.

Sametová revoluce 1989 obnovila znovu činnost junáckých oddílů, ale to již není historie, nýbrž jasná skutečnost a bude záležet na dnešních junácích, jaká bude jejich pouť po junácké stezce v duchu skautského zákona a slibu.“

Bývalí skauti a skautky zpívají při soutěži „Sedm jednou ranou“ v sále Střelnice, 1968.

Ze vzpomínek Emilie Zajičkové:

Se sestrou Blaženkou Krnínskou jsme se opět sešly ve skautských krojích až po dvaceti letech v roce 1968 po znovuoživení existence Junáka. Při prvním setkání nás již nebyly stovky, ale pouhé desítky chlapců a děvčat. Byly to většinou naše děti, neboť i my jsme konečně dospěly a naše mladá generace doufala, že prožijí něco tak krásného, jako kdysi my, rodiče. Oproti Pionýru, kam až na malé výjimky, naše potomstvo nechodilo „pro nekázeň“, to pro ně bylo dlouho očekávané velké dobrodružství.

Opět jsem se sešla s Hankou Píchovou, Jarčou Malinovou, nyní již Noskovou a Lukšovou.

První běh tábora u rybníka Dřevo v Horní Pěně jsem vedla spolu s bývalou světluškou Slávkou Janovskou - nyní Havlovou, společně s jejím manželem Jindrou. Slávka se proslavila jako vynikající kuchařka a děti po týdenním pobytu bez rozdílu přibýly na váze.

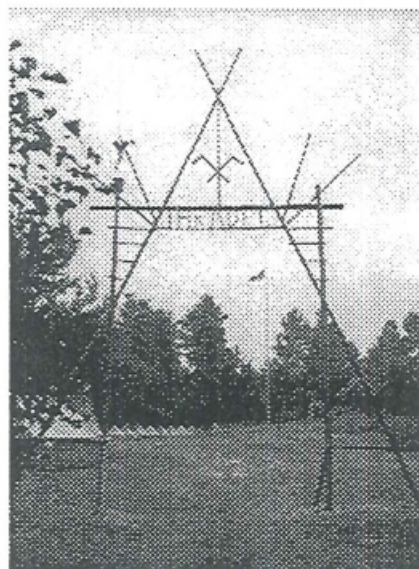
Blaženka byla zvolena vedoucí dívčího střediska, já byla pověřena vedením I. oddílu skautek.

Dlouho do noci jsme vzpomínaly na naše počátky a Blaženka přiznala své pochyby o tom, že tentokrát se již nikdo neodváží naši organizaci zrušit.

A měla pravdu - ostatně jako vždy. Za dva roky jsme se opět jako organizace ocitli na černé listině „nepřátel socialistického zřízení“. Nastalo vyšetřování a ztráta existence pro mnohé.

Když jsme v roce 1989 my, zbylé vedoucí skautských oddílů, Jarča Lukšová, Hana Nosková, Alena Čápková, Jarmila Majerová (Tlamošová) vzpomínaly na uplynulá léta promarněná díky komunistické nadvládě, nebyla již Blaženka mezi námi. Spí svůj věčný sen společně se svými rodiči pod náhrobkem, který zdobí skautská lilie. Nedočkala se třetího vzkříšení skautingu, pro který žila a kterému věnovala celé své srdce.

A my, které jsme ji znaly, můžeme jen s vděčností říci: „Děkujeme Ti, Blaženko. Děkujeme Ti za tu čest, že jsme Tě mohly nazývat svojí sestrou!“

Skautská činnost v letech 1968 - 1970.

Sametová revoluce 1989

Potřetí byl Junák obnoven v Praze 2. prosince 1989. V Jindřichově Hradci se o snaze obnovit Junáka vědělo již dávno před 2. prosincem. Už v listopadu jednali bývalí skauti z roku 1968 - Otto Pačinek, Slávka a Jindra Havlovi, Ema Zajíčková, Jarča Lukšová, Láďa Šimek, Miroslav Stručovský a další.

2. prosince se v Praze konalo první setkání skautských činovníků, kterého se zúčastnili řádně zvolení činovníci ústředních a krajských rad Junáka z roku 1968, vůdci oddílů, instruktoři LŠ. Za jindřichohradecké středisko se tohoto setkání zúčastnili Slávka a Jindra Havlovi. Na tomto setkání bylo mimo jiné čteno sedmibodové prohlášení a byla obnovena činnost Junáka.

4. 12., hned po znovuoobnovení organizace v Praze, oznámil Otto Pačinek na MěÚ obnovení činnosti Junáka i v Jindřichově Hradci.

Další setkání hradeckých skautů bylo v prosinci u Havlů doma. Dojednaly se další kroky, jak dále postupovat. Byla také domluvena první výprava, zatím hlavně pro bývalé hradecké skauty a jejich rodiny. Tato výprava se uskutečnila 28. prosince 1989 a šlo se na Šajbu (pozn. do Městského lesa).

Ve městě se po Novém roce objevily letáčky s výzvou jak pro dospělé skauty, kteří měli zájem pracovat v organizaci jako vůdci, tak i pro děti, které chtěly do Junáka vstoupit.

11. 1. 1990 se v Domě dětí a mládeže (tehdy Dům pionýrů a mládeže) uskutečnilo první setkání - sešlo se zde vedení hradeckého Junáka a přišly i první děti.

13. 1. 1990 byla další brigáda na Židovském hřbitově, neboť právě zde dostali junáci od Židovské obce pronajatý domeček, kde byla možnost zřídit si klubovny. Podmínkou bylo ale udržování pořádku na hřbitově. Další společné brigády na „Židáku“ se uskutečnily ještě během ledna 1990.

Na konci ledna, konkrétně 24. 1., došlo ke konečnému rozdělení nových dětí do jednotlivých oddílů a přidělení oddílů vůdcům. Stalo se tak opět na setkání v Domě dětí. Děvčata byla rozdělena do čtyř oddílů, z nichž dva měly klubovnu ve městě v budově LŠU a dva ve stávající klubovně „Papíráku“ na sídlišti Vajgar (tehdy ještě V. I. Lenina).

Činnost střediska se začala rychle rozvíjet. Vůdcem střediska byl v té době Ota Pačinek a jeho zástupce Luboš Krupica.

V sobotu 3. února 1990 vyhlásily všechny dívčí i chlapecké oddíly první celodenní výpravy. Děvčata měla připravenou hru, která se jmenovala „Mlsounův poklad“ a šla do Jindřišského údolí, zatímco chlapeci opět na Šajbu.

Další velkou akcí, která se uskutečnila, byly „Skautské hry“. Zúčastnilo se jich již asi 200 dětí a hlavní náplní byl závod se stanovišti a úkoly. Trasa vedla městským parkem na Jakub a končila na louce pod Židovským hřbitovem. Na závody přijeli i skauti z rakouského Gmündu a z Litschau. Večer byl na louce zapálen slavnostní oheň, u kterého složilo skautský slib 14 nových vůdců, kteří si nestihli slib složit v letech 1968 - 70.

Neméně velkou akcí byla i příprava celostřediskového tábora, který proběhl ve dvou turnusech v srpnu na Blatech. Za pomoci vojáků byl vybudován tábor, kterého se v každém běhu zúčastnilo asi 100 dětí. Bylo to všechno náročné na přípravu, protože se začínalo prakticky bez ničeho. Všechno se muselo koupit - dřevo na podsady, celtý... Hodně pomohli vojáci, hlavně s vařením a dalším táborovým vybavením.

Na tomto táboře poprvé skládali svůj skautský, vlčácký nebo světluškovský slib první děti ze střediska „Zlatá růže“.

Po táboře - v září 1990 - se činnost oddílů rozběhla plným tempem. Zájem dětí byl poměrně velký. Ještě na podzim uspořádalo středisko velkou Drakiádu pro všechny oddíly. Další činnost oddílů byla poté již většinou samostatná, až na několik společných

akcí, jako bylo například první okresní kolo Svojsíkova závodu na tehdejší skautské základně v Najdeku, účast na country bále, který pořádali skauti z Bohdalína a kterého se mimo jiné zúčastnila i sestra Janka Pfeifferová (náčelní OS) a bratr Václav Břicháček (náčelník ChK), kteří v té době pobývali v Najdeku na semináři WOSM.

V dalších letech se středisko postupně měnilo a přetvářelo. Původního střediskového vůdce Otto Pačinka vystřídala Dana Vaňková (1993 - 94), další byl MUDr. Karel Špirk (1994 - 95), a toho posléze vystřídal nynější vůdce Otakar Fürst. Celá řada původních oddílů z různých důvodů zanikla (1., 2., 4. dívčí, 6., 7. chlapecký), ale jiné dobré oddíly vznikly (7., 8. dívčí, 10. chlapecký a koedukovaný kmen roverů a roverek Wilwarin). Jindřichohradecké středisko v současnosti sdružuje 13 oddílů včetně roverského kmene a klubu OS, ve kterých pracuje více jak 300 mladších i starších skautů a skautek.

Skauti si již v Jindřichově Hradci získali za posledních deset namáhavých let poměrně slušné jméno, zejména několika dobrými a tradičně se opakujícími akcemi, které pořádají pro veřejnost. Jsou jimi například Den dětí, Květinový den, Mikulášský country bál a v současnosti i Běh Terryho Foxe, spolupráce s mentálně postiženými dětmi v Lásenici, ekologické aktivity nebo humanitární projekt „Sami sobě“.

Závěrem

Skauting v Jindřichově Hradci zapustil před 85 lety skutečně silné kořeny, které zuby času nedokázaly nikdy zdotat. Vyrůstá z nich strom, který musel čelit mnoha nástrahám, ale přesto si stále zachoval svůj typický tvar a vůni, za kterými kráčí dál stovky lidí různého vyznání, věku i ambicí. Jsou to ti, kteří se rozhodli přenést skautskou myšlenku do 3. tisíciletí živou, silnou a stále platnou...

...právě jim patří náš dnešní skautský dík!

V Jindřichově Hradci

23. dubna 1999

před svátkem sv. Jiří

patrona skautů na celém světě

Oddíly se představují

1. DÍVČÍ ODDÍL - SKAUTKY (DK)

Myslím, že zrovna já nejsem kompetentní psát něco o historii, ale po déle trvajícím lehkém nátlaku jsem byla přemluvena vzít tužku do ruky a popsat práci 1. dívčího oddílu. Věřím, že 1. oddíl už díky svému číslu jistě dříve existoval, ale jelikož mi historie nikdy nepřišla k srdci, nezjišťovala jsem tuto skutečnost v žádných starších materiálech.

Náš oddíl vznikl na počátku roku 1990. Měl 5 rádkyň (Hvězd), 14 členek a krátkou dobu i dvě vedoucí. Fungovaly dvě družiny: Berušky a Sluníčka. V této sestavě jsme absolvovaly první tábor na Blatě, spoustu výletů, výprav, soutěží, ale také brigád. Během celého období fungování oddílu jsme měly největší problém s klubovnou. Prvně jsme se scházely na zimním stadionu, potom chvíli v bývalé kanceláři Svazu mládeže. Později se nám podařilo získat místnost v bývalé hudební škole. Bohužel ani tady jsme nezůstaly dlouho a stěhovaly se. Tentokrát nám poskytli krátký azyl na poště ve společenské místnosti a pak už se nám naskytlá skvělá možnost mít vlastní klubovnu. To bylo radosti a chuti do nové práce. Nakoupily jsme barvy a hned se začalo natírat, uklízet, zařizovat, obdělávala se i zahrádka v okolí a my měly krásný pocit z toho, že jsme konečně něco dokázaly.

Během období fungování oddílu se několikrát změnilo osazenstvo, odešly Hvězdy, přišlo několik nových děvčat, ale také s přibývajícím věkem přibývaly zájmy a ubývala chuť něco dělat a podílet se na společné práci. Ale jako všude - zdravé jádro vydrželo až do konce.

Vždycky jsme se trochu odlišovaly od ostatních oddílů. Ne snad, že bychom nerespektovaly skautské zákony a pravidla, to naopak, ale snažily jsme se v oddíle udržet pohodu a legraci. Vytvořily jsme si myslím fungující partu, a i přesto, že jsme nevyhrávaly všechny závody a zkoušky dovednosti, byly jsme spolu rády. I naše tábory byly ve stylu kamarádkám a málokdo poznal, kdo že nám velí. Co jsme si udělaly, to jsme měly a nikdy jsme nefňukaly, že nám tatínek nepomohl s batohem a maminka nenapekla buchtu na výpravu. Veka chleba a dobrá nálada nám stačila i v některých tvrdších podmínkách.

Společných táborů jsme prožily celkem šest a na všechny moc rády vzpomínáme. Po posledním táboře v Bednářečku v roce 1993 jsme oficiálně ukončily činnost našeho oddílu.

I přesto, že náš oddíl již neexistuje, do dneška se rády setkáváme, občas i o prázdninách někam vyjedeme a věřím, že nám to takhle ještě pár let vydrží.

Dana Vaňková

3. DÍVČÍ ODDÍL - SKAUTKY (DK)

Náš oddíl vznikl jako většina oddílů na středisku v lednu roku 1990. U rozjezdu dívčího skautingu v J.Hradci stála sestra Slávka Havlová a sestra Jarča Lukšová. Jejich zásluhou vzniklo hned několik oddílů skautek a světlušek. Náš oddíl dostal do vínku číslo 3 a jeho vedení jsme se ujaly hned dvě - Šárka Novotná a já. Počet členů našeho oddílu se pohyboval okolo 20. Družinu jsme vytvořily pouze jednu - Vlaštovky. Rádkyně Sluníčko - Šárka Verdánová, Sirka - Bára Novotná a Rikki - Tereza Pelikánová jsou z této původní družiny Vlaštovek. Jak přibývaly nové tváře do oddílu, bylo třeba založit další družinu. Tak vznikla družina Myšek. To bylo období rozkvětu činnosti oddílu.

Po pár letech skončila Šárka s činností ve skautingu. Oddíl pokračoval ještě nějakou dobu ve dvou družinách, ale později se družina Myšek začlenila do družiny Vlaštovek. V roce 1994 zbývá v oddíle už jenom něco kolem 15 členů. V létě jsme se s děvčaty vydaly tábořit poblíž Kaplice. Hra „Alvarez“ udělala jakousi pomyslnou tečku za jednou etapou našeho oddílu.

Na podzim roku '95 se nám podařilo nabrat novou generaci a už za pomoci nynějších rádkyň jsme rozjely dvě družiny. Oddíl zase začal pořádně fungovat. Pro život v oddíle mělo velký význam táboření u Vlčova, kde jsme tábořily po tři roky. Nebylo nás tam nijak moc, tak kolem dvaceti, ale všechno jsme se snažily udělat si samy. Největší úspěch z táborových prací mělo vaření a taky hlídání ohně při dešti nepřetržitě 48 hodin. Já vím, že to zní jednoduše, ale my jsme neměly žádná kamna a vařily jsme na otevřeném ohništi na roštu. Velký kus práce odvedly rádkyně, protože byly tzv. ve službě vlastní pořád. Každá totiž měla na starosti jednu skupinu děvčat po celé táboření.

Dnes máme družiny 3 - Sojky, Sedmikrásky a Berušky. Přišly k nám posily - rádkyně Máček a Martina.

Co říci o dnešní činnosti oddílu? Probíhá podobně jako ve všech ostatních oddílech. Letos hrají děvčata dlouhodobou hru „BOJ o UMAKAPUTU“. Hra je postavena

na indiánské legendě o statečnosti a schopnosti poradit si ve většině situací. Letos se chystáme po letech na tábor společně s oddílem kluků. Bude to zase něco jiného. Já doufám, že tam bude vládnout pohoda jako na minulých táborech, protože je to jeden z pocitů, který v člověku zůstává ještě dlouho potom, když si na tábor vzpomene.

Helena Janotová

5. DÍVČÍ ODDÍL - SKAUTKY (DK)

*„My jsme pátý oddíl z Hradce, ničeho se nelekne
v srdci máme jednu větu - dobrý skutek každý den.“*

Tento pokřik sice není původní, ale je to už dlouhou dobu oddílový pokřik našeho 5. oddílu skautek. A proč nezačít povídání o oddíle právě jeho pokřikem.

5. oddíl skautek vznikl vlastně na setkání budoucích vůdců oddílů a dětí v Domě dětí a mládeže v lednu 1990. Oficiálně za den založení oddílu uznáváme den 27. ledna 1999, kdy byla brigáda na Židovském hřbitově a my jsme tam již byly jako oddíl. Jestli v J.Hradci již někdy v minulosti nějaká dívčí „pětka“ byla se nám nepodařilo dodnes zjistit.

Od začátku bylo v oddíle 20 děvčat a vůdkyní oddílu byla Jarka Veselá. Spolu s ní vedla nějaký čas oddíl Majka Adamkovičová. Ta však u oddílu dlouho nevydržela a přešla k jinému. Ani její nástupkyně Jitka Radkovičová nezůstala oddílu dlouho věrná.

Od počátku měl oddíl dvě družiny - Veverky a Lišky. Po prvním táboře v roce 1990 na Blatě přibyla ještě další, třetí družina Sov. Ke konci roku 1993 se oddíl rozrostl ještě o družinu světlušek. Družina se dodnes jmenuje Pomněnky. Někdy čas pracovala ještě druhá světlušácká družina Berušky, ale ta po přechodu dětí do družin skautek zanikla. V průběhu let se počet družin zmenšoval a zase zvětšoval. V současnosti má oddíl 3 družiny skautek a jednu družinu světlušek.

K povídání o oddílu patří také zmínka o letních táborech. Oddíl jezdil na letní tábory od roku 1991 až do roku 1997 na své stálé tábořiště nedaleko Nové Bystřice na Mýtinky. Tahle louka byla svědkem spousty krásných zážitků. V této době oddíl úzce spolupracoval s 3. oddílem skautů. Tábořiště na Mýtinkách však bylo částečně zničeno polomy a častými dešti. Les potřebuje určitý čas na obnovu a zrovna tak i louka. Nezbylo nám nic jiného než najít si nové tábořiště. V roce 1998 jsme tábořily na Sedle nedaleko Sedelského rybníka. Největší změnou však bylo, že jsme na tábor jely poprvé samy bez 3. oddílu skautů.

Stejně jako s tábořištěm to bylo i s klubovnou. Od vzniku oddílu jsme měly klubovnu v papíraku. Jenže o klubovnu se náš oddíl dělil ještě s dalšími oddíly. Od října 1990 měl náš oddíl klubovnu na vojenském cvičišti spolu s chlapeckou trojkou a od konce roku 1993 se oba oddíly definitivně vrátily do papíraku, kde sídlí dodnes a mají dodnes společnou klubovnu.

Ta, kdo oddíl držela spoustu let pohromadě je Jarka Veselá. Spoustu let táhla oddíl skoro sama a povedlo se jí vychovat si své nástupkyně. Z děvčat, která v oddíle začínala zůstala 4 a pracují ve vedení oddílu. Marcela Šimáková jako oddílová rádkyně, Vendula Hilkovičová coby občasný organizační pomocník, Hanka Ženíšková jako vůdkyně družiny světlušek a především Bára Tichavová, které Jarka předala vedení oddílu. Jarka samozřejmě zůstává v oddíle, a to jako zástupce oddílové vůdkyně. Myslím si, že Jarka může být se svou prací velice spokojena, protože oddíl stále pracuje a patří k nejpočetnějším na středisku. Není to samozřejmě vždycky plus, ale družina Pomněnek zajišťuje pokračování oddílu a v dospívajících děvčatech je další základ ať už pro samostatnou družinu rangers, nebo pro kmen Wilwarin.

Historie oddílu není dlouhá, ale v kronikách je už popsáno mnoho stránek. Mezi ty nejkrásnější patří ty táborové. Jenom doufám, že se našemu oddílu bude i nadále dařit a že přežije rok 2000 stejně dobře jako celé skautské hnutí.

Věra Doláková

7. DÍVČÍ ODDÍL - SKAUTKY (DK)

Počátky naší činnosti se začínají odvíjet v roce 1991, kdy jsme se začaly scházet. Menší skupina věřících děvčat, ve zhruba stejném věku, kterých se ujala Marie Adamkovičová.

Nejprve jsme se scházely občas v neděli po mši sv., potom i v sobotu, chodily jsme na výlety, vycházky. Velmi jsme se spřátelily, začalo nás pomalu přibývat. Nebylo to špatné občas se sejít, zahrát si pěknou a zajímavou hru, ale už tenkrát jsme věděly, že chceme trochu víc. Tehdejší p. farář Vrba nám vnuknul myšlenku, proč nezaložit dívčí katolický oddíl? Je pravda, že už jsme o tom přemýšlely, ale tímto se konečně dalo všechno do pohybu. Věděly jsme, že to bude stát spoustu společné práce. Neměly jsme vlastně skoro nic, asi jako spousta dalších začínajících oddílů. Ale základ jsme přece jenom měly - klubovnu na faře, která nám byla poskytnuta díky vstřícnosti p. faráře.

Měsíce ubíhaly, už nás bylo dost na to, abychom mohly založit dvě silné družiny Srnek a Sojek, které se nebály proniknout mezi ostatní skautské oddíly v Jindřichově Hradci.

Podnikaly jsme společně různé akce, zúčastnily jsme se již také několika kol Svojsíkova závodu a závodu Světlušek a vlčat, kde naše světlušky postoupily do krajského kola. Jezdily jsme na skautské poutě do Č. Budějovic, na brigády různého druhu, rádcovské kursy, plnily liliový kříž, odborky, zkoušely se vzájemně ze skautské praxe, hrály a zpívaly atd...

První tábor jsme absolvovaly společně s 10. chlapeckým oddílem, v roce 1991 na Františkově poblíž Suchdola nad Lužnicí. Ještě jsme neměli žádné podsady, plachty a natož tee-pee jen nezákladnější vybavení. Spali jsme v klasických Áčkách na malé loučce pod břízkami. Když si dnes prohlížíme kroniku, nevěříme svým očím. Ale jsou to nádherné vzpomínky.

Za rok jsme tábořili opět skoro na stejném místě. Pod táborem tekla říčka Dračice a my měli „ZLATOU HOREČKU“, rýžovalo se zlato jako o život. Na tomto táboře v roce 1992 už většina z nás měla složený skautský slib, který jsme čestně skládaly v Praze na Vyšehradě u hrobu Vlasty Koseové, která stála u zrodu dívčího skautingu u nás. Byl to nezapomenutelný zážitek, strašně tenkrát mrzlo, byl únor a my jen v krojových košilích, zkřehlymi prsty slibovaly věrnost skautingu. Dodnes vzpomínáme na Vyšehrad zahalený mlhou. A ti, kteří neměli tuto možnost, skládali slib právě na tomto táboře. Týkalo se to hlavně nových světlušek a vlčat z 10. oddílu. Už jsme měly o družinu víc, dala si název Sněženky. Po tomto táboře ukončila Majka Adamkovičová svou vůdcovskou činnost a předala vedení MUDr. Milaně Kummelové - Míle, která se nás ujala s láskou a s nadšením pro skautskou myšlenku.

Na další léta se nám podařilo objevit nové, krásné tábořiště Bukovou paseku u Landštejna, skoro jako vysněnou od br. Foglara, na kterou jezdíme tábořit už šest let a kterou se nám v roce 1998 díky jindřichohradeckému probošství a díky sponzorským darům rodičů podařilo koupit na 50 let. Už nejezdíme tábořit v klasických Áčkách, ale máme své podsady, vlastníma rukama stlučené. Co jsme se na nich nazatloukaly a nasmirkovaly. Dnes už je nás tolik, že nám společně s tee-pee sotva stačí.

Léta běží, Míla předala své vedení Iloně Füstové, družiny Srnek a Sojek se sjednotily v družinu rangers, ze Sněženek je nyní družina Bodláků, velkých skautek v nejlepší věku a Sněženky mají opět své nové členy. Letos se pomalu chystáme na náš devátý tábor, v pořadí čtvrtý, co pojedeme samy děvčata.

Chtěla bych poděkovat p. Bohu, Majce, Míle a Vám všem holky ze SEMÍČKY, za krásné chvíle společně prožité a skvělou partu. Moc si přeji, abychom společně mohly jezdit tábořit na Bukovou paseku a nejen to, ještě více než těch 50 let.

Ilona Füstová

1. CHLAPECKÝ ODDÍL - SKAUTI (CHK) - ZAČÁTKY

Chtěl bych napsat něco o začátcích 1. chlapeckého oddílu v Jindřichově Hradci. Hlavním (a nutno podotknout téměř jediným) zdrojem nám k tomu posloužila kronika 1. chl. oddílu, nezištně věnovaná jejím autorem bratrem ing. arch. Karlem Chudomelkou (Čutkou) někdy v roce 1995, kdy ji sám společně s ostatními materiály přivezl až z Bratislavy, kde v současné době pobývá. Tímto mu patří veliký dík.

Dnes tedy poprvé v historii uveřejňujeme výňatek z této kroniky. Je nám jasné, že články týkající se nějakých dějin jsou velkou částí čtenářů často přehlíženy a působí jaksi nudně a nezábavně, pokusme se ale teď alespoň na chvilku přenést do dob, kdy nebyly počítače ani televize či jiné, dnes již samozřejmé, součásti našeho dnešního života a snažme se pochopit tehdejší situaci, nejen politickou, ale i kulturní, hospodářskou a společenskou. Jedině v tom případě budeme schopni následující text alespoň částečně vnímat nejen jako řadu písmen, slov a vět, ale hlavně jako nositele určitého skrytého významu, který hledáme. Hodně úspěchů v tomto snažení Vám přeji autoři tohoto článku.

„Na jaře roku 1932 křísil br. Jindřich Šimánek, zakladatel a organisátor hradeckého skautingu, znovu skautský život v našem městě. Přihlásilo se tehdy asi dvacet hochů, které rozdělil do dvou družin, Lišek a Racků. Rádcem Lišek stanovil br. Regentka (Rudečka), Racků br. Kaše. Klubovnu jsme měli tehdy v budově musea a často jsme se scházeli i u Šimánků na zahradě. Pamatuji se na naše schůze a vycházky, na nichž jsme probírali základní skautské znalosti a jichž se účastnili i bratři Hanus, Klimeš, Coufal, Munk aj. známá jména pozdějších činovníků.

Roku 1933 jsme podnikli dvoudenní zájezd do Českých Velenic, kde jsme se zúčastnili skautských oslav, v roce 1934 jsme byli v Chotěboři, kde zvláště nadšeně uvítali naši skautskou hudbu (hrálo i několik převlečených hasičů).

V roce 1935 jsme znovu navštívili skautskou slavnost v Č. Velenicích - to nás už bylo více než 30 - už jsme měli 3 družiny: Lišky (rádce Regentka), Racky (rádce Kaše) a Kamzíky (rádce Hanus). Naš oddíl se zúčastnil tohoto roku o prázdninách Zemského sjezdu v Praze a potom tábořil u Malého Ratmírova.

Rok poté přišli slavné tábory na Zvěříně (1936 a 1937), kdy vede družinu Lišek už Jiří Klimeš (Vališ - známá je jeho oblíbená plseň tábora „Sluníčko zapadá“). Rádcem Racků je Gusta Coufal, Bobrů Munk (Mundys). Hanus (Tonda) je jmenován vůdcem oddílu.

Tábor roku 1937 nafilmoval br. Krninský (Krnnda), zůstávají tedy na věčnou paměť scény z táborového života.

V květnu roku 1938 stihla hradecký skauting velická ztráta - umírá br. Župní zpravodaj Šimánek. Skauti z celých Jižních Čech, župy „Pětileté růže“, se sjíždějí 18. května do Hradce, aby se rozloučili se svým velitelem.

Župním zpravodajem byl jmenován br. Michl z Českých Budějovic a Hradec se stává jen sídlem okresního velitelství. Okresním zpravodajem byl jmenován br. št. kpt František Exnar.“

Petr Pokovba ml.

2. CHLAPECKÝ ODDÍL - SKAUTI (CHK)

Druhý oddíl byl založen v poválečných letech, v roce 1945, tehdy ho vedl br. Karel Hirš a později br. Jaroslav Bubla. Tehdejší 2. oddíl měl nejsilnější členskou základnu v Jindřichově Hradci. Kádr oddílu tvořily družiny starších junáků, 14 - 16-ti letých, Rackové za vedení br. Kálala, Ostřížů za vedení br. Kaliny a tři družiny mladších junáků, Lišek, Jestřábů a speciální družina Bobrů, kde se sdružovali bratři, kteří již prakticky odrostli kraťasům. V oddíle se jim však líbilo a tak pracovali pro Junácké hnutí jako pomocníci na táborech vlčat, a dokonce se půjčovali jiným oddílům, převážně pražským, které pořádaly tábory na hradeckém okrese. 2. oddíl vyvíjel bohatou činnost a byl ve své době hlavním dodavatelem oblastního družstva pro celostátní SVOJSÍKŮV ZÁVOD ZDATNOSTI. Největším úspěchem družstva bylo druhé místo v tomto závodě v r. 1947 v Praze.

V témže roce se oddíl zúčastnil jako pomocný oddíl oblastní lesní školy na Kačležském rybníku. Roku 1945 a 1946 byl platným účastníkem pracovních táborů v Čiměři a na Romavě, roku 1948 pracovního tábora v Přední Výtoni na Šumavě, kde získal diplom ministra zemědělství.

V roce 1949 dochází k nesmyslné násilné likvidaci Junáka a tím i 2. oddílu. Potud z paměti člena 2. oddílu a mého pozdějšího vůdce br. Peříčka. Dál bych již navázal jako pamětník a účastník skautského hnutí.

V roce 1968 byl opět vzkříšen skauting a tím i opět éra 2. oddílu. Po obnovení vede oddíl br. Tománek, náčelník okresní rady, bývalý člen 3. oddílu a absolvent Lesní školy na Kačležském rybníku. Bratr Tom za těžkých podmínek organizuje oddíl do třech družin.

Po odchodu chlapců, kterým byla skautská idea cizí, přeorganizoval oddíl do dvou družin Kamzíků a Lišek.

Po roční existenci se zúčastňuje oddíl prvního společného tábora na rybníce Dřevo v Horní Pěně, kde táboří také 1. oddíl junáků a 1. smečka vlčat.

Po skončení tábora přebírá vedení oddílu br. Ladislav Šimek - Peříčko, bývalý družinový a oddílový rádce, za bratra Toma. Ten se věnuje náročné funkci předsedy okresní rady. Potud, kam sahá má paměť, začíná to pravé dobrodružné dětství, kterého jsem měl tu čest se účastnit a na něž nikdy nezapomenu. Zde jsem pochopil smysl kamarádství, přátelství a kolektivu.

Bratr Peříčko nám byl všem vzorem a díky němu se oddíl rozrostl o jednu družinu, a to Tygrů. Následovala jedna akce a výprava za druhou, soutěživost a boj o oddílové placky byla bezmezná. Měsíce plynuly a byl tu další tábor na Kačležském rybníce. Další zážitky na celý život. Avšak osud a hlavně poměry a politické zřízení tomu chtěly jinak. V říjnu roku 1970 byl Junák opět zrušen. Kdo mohl tušit, že na dlouhých 20 let bude umlčena skautská idea, která zanechala v nás do dob normalizace to krásné, na co se nezapomíná.

2. oddíl ukončil svou činnost, zachránili jsme jen pár nejcennějších věcí: placky, diplomy, kroniku, totem. Ostatní uzmula nástupnická organizace Pionýra. Někteří vedoucí oddílu zapomněli na svůj skautský slib a podvolili se nátlaku režimu a snažili se převést oddily pod hlavičku Pionýra. Ale systém a výchova měla daleko od skautských idejí.

Tímto rokem skončila i historie 2. oddílu. Jako zástupce rádce družiny Lišek jsem uzavřel i svou soukromou kroniku a tím i jednu etapu svého života. Na dlouhých 20 let.

Léta plynula, prach pokrýval placky a kroniku, fotografie pomalu žloutly, můj slibový odznak však dřímával ve své skrýši. Kdykoliv jsem

si za těch dlouhých 20 let připomněl pohledem své dětství, vždy mě zahřály vzpomínky a zážitky. Mocipáni utvrzovali svou moc, vymývání mozků v pionýrských organizacích a SSM bylo jejich mocnou zbraní pro myšlení mládeže. Avšak jak říkával bratr Peříčko: „Když duní hloupost, uniká rozum. Jestliže však dunění zesílí do té míry, jako by už hřměla katastrofa, stává se hlas rozumu opět slyšitelnějším, byť je ještě jakkoli slabý.“

Konce 80-tých let hlas rozumu zesílil a po listopadovém sametovém podvodu skončila éra 20-ti let vzpomínání.

Započala nová etapa skautingu v plné síle i zde v Jindřichově Hradci. V sychravých listopadových dnech jsem se sešel na mítinku s br. Bidlem - Ottou Pačinkem a při pohledu na sebe bylo jasné, že je to tu a jdeme do toho.

A tím začala má další životní etapa, ale nejen moje, ale i znovu obnoveného 2. oddílu. Nemohu zapomenout na vydatnou pomoc při rozjezdu oddílu, z kterého jsem zůstal při obnově sám, br. Peříčka, dále velkou pomocí a oporou my byl br. Lišák - Petr Vlach, Bob - David Regentík a Šak - Jaroslav Štercl, tito mladí muži, ošlehaní Foglarovskými myšlenkami a svou trampskou činností my moc pomohli při rozjezdu 2. oddílu. Ještě jednou díky!

2. oddíl měl v samém začátku kolem 36 členů, tři silné družiny tvořily základ všem dnům následujícím. První tábor na Blatech, oddílové a družinové výpravy, další tři tábory

na tábořišti v Bednářečku a poslední tři na novém tábořišti Smrčka. Oddíl žil a oddíl dál žije. Zestárnul jsem fyzicky, duševně však ne. Práce s mladými, kterých za těch 9 let prošlo oddílem okolo 72, je pro mne povzbuzením, že druhý oddíl bude i nadále žít a mít svou tradici. Členové stárnou a odcházejí dále do škol, ale vím, že kdykoliv budu potřebovat, mám se kam obrátit. Ti věrní oddílu vždy přijdou s pomocnou rukou, a to se ctí!

Co říci čtenářům, pokud jsem je neunavil. Základem je družina. Dobrý rádce a jeho zástupce je další pravou rukou vedoucího a poloviční starostí. A těch, jak všichni víte, není nikdy málo.

Závěrem chci říci, Vám mladým, neste pochodeň, kterou jsme my žijící pamětníci znovu zapálili. Nenechte si kazit náladu, jak politickou, tak i, na mě neblaze působící, snahou ústředí zase strkat naši organizaci pod zastřešující orgán mládeže. To už jsem zažil a nerad bych se dožil toho, že skautská myšlenka a idea bude jen opět snem. 2. oddíl žije a žít bude, neboť jsem dal slovo svému vůdci.

A na konec citát, který mám od roku 1969 ve své kronice od svého vedoucího oddílu bratra Peříčka: „Zaplál oheň divuplný, v naší vlasti krásné, věřím, že naší vinou nikdy neuhasne!“

Miroslav Stručovský - Struča

3. CHLAPECKÝ ODDÍL - SKAUTI (CHK)

Pokud mohu mluvit (nebo psát) o historii 3. oddílu, musím začít až od roku 1968, kdy byla znovu obnovena skautská činnost po 20-ti leté odluce. Na přelomu roku 1968 - 69 se rozběhla činnost v oddílech. V té době se středisko J. Hradce skládalo ze 4 chlapeckých oddílů (též oddíly skautů a 1 oddíl vlčat) a 2 oddíly dívek (1 oddíl skautek a 1 oddíl světlušek). Náš 3. oddíl byl jak v letech 1969 - 70, tak i po roce 1989 vždy nejpočetnějším oddílem na středisku. V roce 1969 tábořil náš oddíl, který měl v té době kolem 25 členů, společně s děvčaty na tábořišti v Horní Pěně u rybníka Dřevo. Vůdcem oddílu byl v té době Jindřich Havel starší, zástupcem vůdce Vláďa Krminský. Hoši byli rozděleni do tří družin - Kamzíci (rádcem byl Idži a jeho podrádcem Pavel Boček - Mák), Lišáci (rádce Tomáš Friedrich - Tom, podrádcem Pavel Škvrně - Škvrnda) a Tygři (rádce Mirek Ženíšek - velkej Ženda). Činnost 3. oddílu v letech 1968 - 69 probíhala v klubovně na Nežárce - bývalá hospoda U Kryzánek a později jsme měli svojí klubovnu v Klášteříčku (kde byl mimochodem namalovaný tábor na zdi z r. 1969 ještě

v roce 1990). Stejně jako v ostatních oddílech i v naší trojce jsme plnili body nováčkovské zkoušky, stupně zdatnosti i různé odborky a bobříky. Žili jsme „modrým životem“ a byli jsme si v oddíle pravými bratry. Po táboře u rybníka Dřevo v roce 1969 převzal náš oddíl dosavadní zástupce vůdce Vláda Krninský, protože velký Idži (jak začali hoši z oddílu říkat J. Havlovi staršímu) se plně věnoval práci jako vůdce střediska. Rok práce ve skautu utekl jako voda a jeli jsme na druhý tábor - pod hráz Kačležského rybníka.

Za celý rok činnosti jsme si brigádami vydělávali peníze na nové stany, nádobí i další inventář. Na táboře pod „Kačlehákem“ nás bylo 27 trojkařů. Doma bohužel musel zůstat Pavel Boček - Mák, který byl po operaci „slepáku“. Na tomto táboře jsme zažili spoustu krásných chvil, ale bohužel ke konci i chvíle bolestné, neboť už jsme věděli, že skautská organizace bude „sloučena“ a pionýrem a že se vlastně jedná o zrušení námi tolik milovaného skautského hnutí. V roce 1989 za mnou přišli br. Ota Pačinek s br. Lubošem Krupicou se slovy: „Rozjíždíme znovu skautské středisko v J. Hradci a pochopitelně budeš vedoucím 3. oddílu!“ Začala pro nás velice náročná, ale radostná práce. Na první celostřediskové vycházce se nás sešlo pár nadšenců již koncem měsíce prosince 1989. Mým zástupcem v té době byl br. František Kovářik - Pirát, který před 20-ti lety skautoval v Táboře, kde tehdy bydlel. Rozběhla se práce opět ve stejných třech družinách a oddíl měl brzy přes 30 členů. Na prvním táboře v r. 1990 jsme byli s ostatními oddíly na Blatech. Od roku 1991 jsme jezdili společně s 5. dívčím oddílem na naše stálé tábořiště na Mýtinkách (mezi Klášterem I a Artolečí). Na Mýtinkách jsme tábořili 7x a nebyť toho, že tamní zemědělci rozšířili pastviny i na naše tábořiště, tábořili bychom zde i nadále. V roce 1998 jsme měli tábor na „Sedelské Bídě“ a byl to vlastně náš první samostatný tábor, na kterém jsme jako oddíl byli. Oddíl na tomto táboře vedl již Petr Vitoň - Kozel, kterému jsem předal vedení 3. oddílu koncem roku 1997. Po znovu obnovení činnosti pracovalo v oddíle spousta výborných skautů - kamarádů - namátkově: Lišák (Martin Holub), Kozel (Petr Vitoň), Bidlo (Petr Pavelčák), Zdenín (Zdeněk Kovářik), Danín (Dan Tremel), Bill (Petr Chaloupek) nebo z těch mladších: Hejvy (Honza Havel), Chmelák (Petr Chmel), Vyti (Honza Vytiska), Koci (Tomáš Kocoň), Bobr (Petr Veselý), Piši (Zdeněk Piša), Blecha (Vašek Slavík), Mravenec (Tomáš Havel), Kminis (Aleš Kmínek), Kalky (Lukáš Kalkus) a mohl bych zde jmenovat celou řadu dalších bratrů.

Přál bych všem nynějším bratrům z Trojky, ale nejen jim, aby jim zůstalo skautování v srdci, aby nesli naše „vůdcovské břemeno“ po nás a nenechali ochabnout odkazy takových velikánů jako byli R. B. Powell, E. T. Seton, A. B. Svojsík, R. Plajner, J. Foglar a mnoho dalších.

Jindřich Havel „Idži“

4. CHLAPECKÝ ODDÍL - SKAUTI (ChK)

Historie Čtyřky - 4. oddílu skautů (ChK) z junáckého střediska Zlatá růže Jindřichův Hradec, není příliš obsáhlá. Tak, jako u většiny oddílů střediska, se za oficiální počátek činnosti oddílu počítá sobota 20. ledna roku 1990. V tento den se Židovském hřbitově uskutečnila třetí celostředisková akce - brigáda a na ní začala samostatná činnost jednotlivých oddílů.

Nedá se však říct, že by se jednalo o první oddílovou akci. Už na brigádu jsme přišli jako oddíl (bez přiděleného čísla) a v předchozím týdnu se uskutečnily tři schůzky členů budoucího oddílu v bytě u Vildy Kaspera, který se stal prvním vůdcem oddílu. Po této brigádě se ale oddílový život rozběhl jaksi naplno. V oddíle začali postupně pracovat tři družiny - nejprve Ještěři a Medvědi, a v dubnu pak i Havrani. Na samostatných družinových schůzkách se hoši připravovali k plnění nováčkovské zkoušky a dalších stupňů skautské zdatnosti. Byly i další brigády a výpravy - samostatné i společné s jinými oddíly.

První vícedenní oddílová výprava se uskutečnila v březnu a byla připravena společně se skautkami a skauty z Českého Rudolce. V srpnu jel oddíl na střediskový tábor na Blatě, kde většina jeho členů složila svůj skautský slib.

V září začal druhý rok skautské činnosti 4. oddílu. Byl to asi nejspěšnější rok z celé dosavadní devítileté historie oddílu. Hoši obsadili první místo v okresním kole Svojsíkova závodu a následně na to skončili na čtvrtém místě v krajském kole tohoto závodu. V lednu přešel z našeho do prvního oddílu Petr Pokovba a přibližně v té době k nám vstoupil Martin Chalupa - Čahoun, jako nováček. Druhý oddílový tábor trval tři týdny, byl na Bukové a společně s námi tam byli také světlušky ze 6. oddílu, vlčata a skauti ze 7. Už na táboře přešel Martin Chalupa do oddílu vlčat, kde se stal vůdcem. V srpnu se ještě Pedro - Pavel Dolák, Tomi - Martin Toman a Renda Reisner, společně se třemi členy z prvního oddílu, pod mým vedením zúčastnili rakouského mezinárodního Jamboree Donau '91 v Klosterneuburgu.

V třetím roce činnosti se stal oficiálním vůdcem oddílu Peťura - Petr Kasper. Další tábor se konal na Najdeku, ale to už jsme všichni věděli, že oddíl se v této sestavě setkává pravděpodobně naposledy. Hoši odcházeli na střední školy a protože v té době ještě nikdo nic nevěděl o rovingu, jejich zájem o další činnost upadl. Peťurovým odchodem do Kardašovy Řečice jsem byl donucen postoupit do funkce vůdce oddílu. Ze starších členů oddílu zůstali prakticky jenom Práče - Aleš Adamec, Grizzly - Štěpán Vondrka a Tesařík - René Reisner, kteří se postupem času stali oddílovými rádci a poté i zástupci vůdce oddílu. Oddíl ožil novými, převážně mladšími členy, kteří střídavě přicházeli

a odcházeli. Následujících pět let byl oddíl prakticky jedna družina, chvíli trochu rozrostlejší, chvíli akorát. Tábořili jsme společně s 1. dívčím oddílem na Bednářečku, (První rok tam s námi byl také 3.dívčí oddíl.) a s druhým chlapeckým oddílem na Horní Pěně.

V předchozích třech letech se oddíl udržel nad vodou prakticky jen díky několika málo vytrvalým a věrným jedincům. Těmi vytrvalci, kterým patří můj dík, že nenechali oddíl zaniknout, jsou: Bery - Jan Beránek, Drobek - David Zahálka, Jery - Roman Jirák, Mamutik - Petr Miloš, Miky - Michal Janota, Želva - Milan Pažitka a hlavně Práče - Aleš Adamec, který je již přes rok oficiálním vůdcem Čtyřky.

Díky nim je dnes v oddíle asi dvacet včát, která pracují opět ve třech družinách - Ještěři, Medvědi a Havrani. Letos jsme se jako jediní z okresu zúčastnili soutěže Zpívající šestka, kde vystoupilo 18 skupin včát a světlušek z celé republiky.

Všem, kteří jsou členy Čtyřky a celého našeho střediska, upřímně přeji, aby jim vydrželo ono nadšení a radost, se kterou se hrnou do práce a aby na chvíle strávené na skautských akcích, od schůzek až po letní tábory, vzpomínali jen v dobrém.

Vilda Kasper „Vilík“

5. CHLAPECKÝ ODDÍL - SKAUTI (CHK)

Všechno to začalo na podzim roku 1989. Tehdy přišel do naší třídy „Ženda ml.“ a zeptal se nás, zda bychom nechtěli vstoupit do organizace s názvem Junák. Jelikož většina z nás tehdy chodila do turistického kroužku, který se právě rozpadal, nebyla „Žendova“ agitace příliš potřebná.

Jednoho lednového dne jsme se sešli, budoucí členové střediska Zlatá růže, na Židovském hřbitově nedaleko rozestavěného sídliště Hvězdárna. A na tomto místě také vznikl 5.oddíl chlapců, vedený „Žendou“ - Miroslavem Ženiškem, jeho bratrem Jiřím a švagrem Bohoušem Kolaříkem. Tito muži společně s velkým trampem Pavlem Loudínem tvořili základní pilíř a hybnou sílu oddílu, který hned na začátku musel projít nelehkým obdobím. Za nezměrného úsilí z hora uvedených se povedlo původní těžkosti zdárně překonat a běžná oddílová činnost se mohla nerušeně rozvinout.

Na první vycházce, dne 2. 2. 1990 se náš oddíl rozdělil do tří družin. Na radu vedoucích jsme je pojmenovali podle svých oblíbených zvířat a to na: Kamziky, Tygry a Sokoly. Každá družina měla okolo 7 členů. Zvolili jsme si rádce a podrádce, vymysleli

pokřiky a ostatní věci potřebné pro fungování správné družiny. Našli jsme si také vlastní klubovnu, která se dodnes nachází na Jitce, nedaleko vysoké budovy, ve které je ubytovna a domov důchodců.

Než jsme se stačili pořádně rozkoukat, už tu byl 12. srpen a první tábor u Žišpažského rybníka - na Blatě. Nevím kolik nás tam tehdy přesně bylo, ale odhadem kolem 150. Všechno na táboře bylo skvělé, ale nejlepší celotáborová hra, ve které jsme v silné konkurenci celého střediska dokázali vyhrát a byli pasováni na rytíře na zřícenině hradu Landštejn.

Další tábor už jsme měli každý oddíl sám. Většina chlapeckých oddílů se spojila s dívčími a měli tábor dohromady. My jsme se spojili s 1. oddílem, který vedl „Baghyra“ - Petr Pokovba. Našli jsme příhodné místo u Kačležského rybníka. Tím začal pro nás mladounký oddíl tzv. „Zlatý věk“. Přišla doba velkých přátelství, nezapomenutelných zážitků a někdy krutých lekcí, které nám udělovala matka Příroda. Z původního počtu 25 hochů nás postupem času zbylo pět statečných. Znalí jsme se léta, vlastně už od základní školy. Věděli jsme, co jeden od druhého můžeme čekat, že se na sebe můžeme kdykoli spolehnout. Pomalu se blížil čas, kdy jsme měli ukázat, zda obstojíme ve zkoušce z nejtěžších.

V roce 1994 jsme byli donuceni si hledat nové místo pro táboření, protože neviditelná ruka trhu zasáhla i naši louku a tak jsme na táboře měli společnost v podobě kempingových stanů. Naštěstí se našla tak kvalitní náhrada (blízko obce Lásenice ve směru na ČB od J. Hradce), že kdo jednou nové místo viděl, okamžitě zapomněl na minulé těžkosti a těšil se na nové zážitky. Uběhly další dva roky a přišlo to, co jednou přijít muselo. „Ženda“, zakladatel oddílu, poslední mohykán, který zbyl z původní sestavy nám oznámil, že se brzy chce vzdát z osobních důvodů funkce vůdce oddílu. Nejdříve jsme si mysleli, že jde jen o planý poplach, ale „Ženda“ věděl, co říká. Neodešel však nadobro a byl nám ve všem nápomocen.

V roce 1997 jsme již s kluky z 1. oddílu naplňovali přípravu tábora, abychom ho pak řídili o rok později sami. Každý, kdo někdy zařizoval věci kolem tábora mi jistě dá za pravdu, že to není věc lehká, ale myslím že jsme se s tím vypořádali dobře.

V oddíle samotném zanechal odchod tahouna, jakým „Ženda“ určitě byl, hlubokou ránu a stopy po ní je možno vidět ještě dnes. Poté, co opustil svojí funkci, nastala v oddíle hluboká krize. Všichni dělali všechno a nikdo nic. Naštěstí to netrvalo dlouho a po domluvě se novým vůdcem oddílu stal „Zaremba“ – Lukáš Vopravil. My ostatní jsme se stali jeho rovnocennými zástupci. Než se však stačil oddíl pořádně rozjet, přišla další rána pod pás. „Zaremba“ – Lukáš Vopravil a „Cecek“ – Pavel Pfauser, vůdce oddílu

a jeden z jeho zástupců byli povoláni, aby „bojovali za naši vlast“. Další dva členové byli svázáni učebními povinnostmi na vysokých školách a tak se mozek oddílu sevrkl na minimum. Nic ale netrvá věčně a než se rok sejde s rokem, budou tu všichni zpět, v plné síle a připraveni, alespoň v to doufám. V současné době jsou v našem oddíle dvě družiny a to: Kamzíci a Tygři. Rádcí obou družin jsou hoši, kteří mají nejvíce

zkušeností. Oba, Pepa i „Vostříž“ – Ondřej Vopravil by o oddílovém životě mohli napsat knihu.

Na úplný závěr bych chtěl poděkovat všem těm, bez nichž by žádná z mnoha akcí neproběhla tak hladce. Obětovali pro nás pravidelně část svého volného času. Místo toho, aby si užívali zasloužený odpočinek kdesi v lůnu přírody, museli se s námi zlobit a řešit všelijaké nesmyslnosti o kterých jsme si mysleli, že jsou důležité. Takže díky: „Žendovi“ – Mírovi Ženiškovi staršímu, „Baghýrovi“ – Petrovi Pokovbovi staršímu, Jardovi Peškovi, Jardovi Vopravilovi, Pavlu Loudínovi a „Balťovi“.

Tomáš Sláma „Slamák“

10. CHLAPECKÝ ODDÍL - SKAUTI (CHK)

Historie tohoto oddílu začala v roce 1990. Na popud pana faráře K. Vrby se začala scházet skupina ministrantů, kterou vedl Ondřej Šimek. Tak vznikl základ oddílu, který je orientován na duchovní výchovu. Skromné začátky komplikovala navíc situace, že nikdo neměl skautské zkušenosti a praxi. Začínající družina měla osm členů a vybrala si název Bernardýni. Důležité bylo, že jsme měli zázemí na proboštví, kde nám byla poskytnuta klubovna.

V roce 1991 přichází do oddílu Otakar Fürst, který skautoval v pohnuté době roku 1968 a převzal vedení oddílu. Ondřej Šimek, který udělal pro rozjíždějící se družinu mnoho práce, převzal funkci zástupce vůdce oddílu. V té době začalo do oddílu přicházet dosti nových členů, a tak vznikla družina Černých šípů, která se později přejmenovala na družinu Netopýrů. V té době měl oddíl 16 členů. V roce 1991 jsme požádali junácké středisko o zaregistrování do organizace a přidružili se společně se 7. dívčím oddílem do střediska Zlatá růže a stali se jeho součástí.

V létě jsme společně se 7. dívčím oddílem uspořádali 1. letní tábor na Františkově. Byl to krásný tábor, kde se tábořilo s minimálním vybavením v klasických „Ačkách“ a kuchyně fungovala o 300 m dál v zapůjčené chalupě.

Naše zapálení pro skautskou věc a nadšení dětí nám vlévalo nové síly do žil a pomáhalo překonat všechny těžkosti. Jak velkou radost jsme měli, když jsme sehnali finanční prostředky na dřevo a vlastnoručně si udělali podsady nezasevěný těžko pochopí.

Činnost oddílu se zabíhala do běžných skautských činností. Skautská praxe, plnění stupňů zdatnosti, bobříků, výpravy. Příprava družin vyvrcholila slavnostním slibem na

Vyšehradě v Praze, kde první členové 10. oddílu slavnostně složili skautský slib u hrobu zakladatele skautingu u nás - A. B. Svojsíka. Jsou to chvíle na které se nezapomíná.

Druhý tábor byl také na tábořišti Františkov, kde skauti a skautky mohli poznat jak vypadala zlatá horečka. Byl to úspěšný tábor, kde se mnoho věcí zdokonalilo a zlepšilo. Problémem pro nás bylo, že oddíl neměl své stabilní tábořiště, a proto jsme jej intenzivně hledali. A to se podařilo, když na nás padla beznaděj. Buková u Landštejna je tábořiště, které splňuje všechny nároky. Nádherná krajina plná romantiky, nedaleko koupání, dostupnost pitné vody. Naše radost neznala mezí a vyvrcholila, když se podařilo od majitele odkoupení tohoto pozemku. Co více si můžeme přát. Od roku 1994 táboříme zde a letošní rok to bude 9. letní tábor a čtvrtý, kdy budou skauti a skautky ze 7. oddílu tábořit odděleně.

Oddíl se rozrostl na počet 25 členů a vznikla družina vlčat - Rysů. A to je dobré, protože v mládí je naše budoucnost. 10. oddíl za svoji devítiletou činnost dosáhl několika pěkných úspěchů. V roce 1994 v závodě vlčat v Kardašově Řečici obsadil pěkně 3. místo, v '95 roce spojené družiny 10. a 3. oddílu vyhrály okresní kolo Svojsíkova závodu, v krajském kole ve Strakonících se umístili na druhém místě a postoupili do ústředního kola tohoto závodu, které se konalo v Ostravě. Zde skončili na čestném posledním místě, ale i tak to po dlouhé době byl veliký úspěch. Pro reprezentaci našeho junáckého střediska a Jindřichova Hradce to bylo velice významné. Nechci zde rozpisovat, co kdo vyhrál, ale upozornit na to, že skauting je výchovný systém, který nabízí mnoho možností všestranného využití dětí a popsané závody jsou jednou z nich.

Roky běží, postupně stárneme, děti přicházejí a odcházejí a mám radost z toho, že starší skauti se zapojují do roverské činnosti a dva z nich mají čekatelskou zkoušku a pracují v oddíle s vlčaty. Do budoucna přeji oddílu dobrého, mladého vůdce, zapáleného pro věc, kterému budu moci předat vůdcovský post s pocitem, že započaté dílo bude budováno do příštího tisíciletí. Vše máme ve svých rukou a záleží jenom na nás.

Otakar Fürst „Amša“

ROVERSKÝ KMEN WILWARIN

Pokud se nemýlím a jsou-li mé informace dostatečné, nikdy dříve neexistovala v Jindřichově Hradci fungující roverská družina, oddíl nebo kmen. Snad je to proto, že vždy byl skauting rychleji zakázán, než se dokázala dát dohromady skupina odrostlejších chlapců nebo dívek, snad je to proto, že roving nebyl v minulých svobodných érách Junáka ještě příliš zaběhlý - chyběly zkušenosti, vedení, knihy...

Přesto je podle mého skromného názoru skauting bez dobrého roverského programu ochuzený o výbornou příležitost, jak udržet dospívající lidičky v oddílech a dát jim osobnostní i vědomostní předpoklady stát se dobrými vůdci a vůdkyněmi, potažmo i skvělými lidmi. S vizí jakéhosi roverského programu přišlo někdy v polovině roku 1993 několik starších členů oddílů a mladých vůdců - Vilík Kasper, Martina Širhalová (nyní Chalupová), Petr Hanefl „Flek“, Martin Chalupa „Šlahoun“, Petr Pavelčák „Peťan“, Daniel Tremel „Maxinoha“, Martin Holub „Lišák“ a další, na které si ovšem již nedokážu přesně vzpomenout.

Vše v podstatě začalo roverským setkáním "Hobit" na hradě Helfštýně v červnu 1993. Byla to první větší akce, na kterou jsme se vydali a navíc jsme si zde mohli poprvé vyzkoušet mnohé z roverských aktivit - tehdy jsme tomu říkali „sáhli jsme si až na dno svých sil“. Po Helfštýně vše tak nějak utichlo a až ke konci roku, v prosinci, přišla další společná výprava, tentokrát na tradiční roverský seminář do Prahy. Obě tyto akce nám zvolna, ale zároveň velice zřetelně, začaly ukazovat, že u nás v Čechách a na Moravě existuje již velmi silné roverské společenství, které se schází pravidelně na různých akcích, hrách, setkáních a kurzech. Čas běžel a vousy rostly - rozkvět rovingu u nás se blížil ke svým světlým zítřkům.

V první polovině roku 1994 se pomalu, ale jistě, začaly roverské (slovo roverské používám pro obojí pohlaví) řady plnit a rozšiřovat o nové tváře. Čekalo nás zimní setkání R&R v Měsíčním údolí u Vlašimi, kde jsme již potkali

staré známé rovery z Kladna a také se zde začala odvíjet dodnes trvající spolupráce s R&R z Prahy - Kunratic.

V té době již pomalu vznikal jakýsi neformální roverský kmen. Čas od času jsme se setkávali na schůzkách, občas jsme vypomohli se střediskovou akcí nebo naplánovali spřátelené setkání s jinými rovery. Výrazným mezníkem v historii roveringu v J. Hradci však zůstává datum 11. června 1994, kdy byl oficiálně při dalším setkání na hradě Helfštýně při hře „Pán prstenů“ založen kmen R&R Wilwarin. Helfštýn sám má pro nás tedy jakési tajemné kouzlo a je vlastně rodištěm našeho kmene. Slovo „wilwarin“ jsme přijali z elfské řeči užívané v knihách J. R. R. Tolkiena a znamená jednak motýl a jednak také souhvězdí Cassiopeia. Naším roverským znakem se tedy stalo toto souhvězdí a motýl. Prvním (a zatím i posledním) vůdcem kmene byl zvolen Martin Holub „Lišák“. Je možné říci, že tímto počínem začal v J. Hradci opravdu fungovat rovering v plné míře.

Mám-li být však opravdu kritický, musím říci, že skutečně dobrou práci začal Wilwarin odvádět až od počátku roku 1995, kdy si ustanovil svá první pevnější pravidla, uspořádal soutěž ke Dni sesterství, skautský seminář, vydal první publikace a zúčastnil se velkého množství akcí a setkání. K této době se také váží neshody s ostatními vůdci ve střediskové radě, kteří povětšinou chápali smysl kmene, jako jakési pomocné skupiny mladých lidí, kteří budou pracovat jen a pouze pro potřeby střediska. To ovšem byl jen jeden z bodů naší činnosti a rozhodně jsme se do jeho plnění nechtěli nechat nutit z moci úřední - tedy střediskové, ale z vlastní vůle a chuti. V té době bylo pro nás důležitější objevit skauting a jeho ideu skrze dobrý roverský program, který směřoval k našim vlastním potřebám - vyzkoušet si věci netradiční, možná i trochu riskantní, zažít pocit sounáležitosti a přátelství s jinými rovery a roverkami. Ať se na mne nikdo nezlobí, ale v té době jsme i přesto pracovali pro středisko více, než bylo naší povinností. Alespoň si myslím, že čas nakonec ukázal, že bylo dobře, že jsme fungovali takto, protože se nám v podstatě podařilo do určité míry odstranit problém s odcházejícími dospívajícími členy Junáka z oddílů.

S rozkvětem roveringu u nás přišlo i velké zvýšení členské základny - až na současných bezmála 50 roverů a roverek. Pochopitelně si to vynutilo zkvalitnění programu, ustálení některých pravidel a zvyklostí. Vznikl první statut kmene, začaly se konat pravidelné schůzky jednou za 14 dní v pátek nebo sobotu, jezdilo se na setkání a postupně přibývali i absolventi různých kurzů - nejprve Fons, pak i VLK, Vltavín, Fontikulus atd.

K velikým tradicím kmene patří již od roku 1995 vydávání vlastních malonákladových publikací. Do této doby jsme jich vydali hodně přes dvacet různých titulů - od básniček a úvah, až po odbornější texty. Možná, že právě díky těmto publikacím jsme se stali po

republice docela známými, alespoň tedy na počátku, kdy jsme je prodávali na kurzech a setkáních. Nyní v tom pochopitelně pokračujeme a zároveň se podílíme i na vydávání Zpravodaje Zlaté růže - našeho střediskového měsíčníku, píšeme poměrně pravidelně do časopisů Skauting a Kmen.

Naše činnost se od počátečních nesmělých krůčků dost změnila. Více jezdíme na kurzy, pořádáme akce humanitárního charakteru - Květinový den, Běh Terryho Foxe, projekt „Sami sobě“, spolupráce s ÚSP v Lásenici atd. Zapojili jsme se do evropského roverského programu Evropa pro Tebe!, kamarádíme nyní hodně s roverským kmenem Šambala z Plzně, máme svá pravidelná setkání na střediskové základně v Olšanech, ustanovili jsme kmenovou radu (5 každoročně volených lidíček), spolupracujeme s R&R odbory ÚRJ, snažíme se trochu probudit rovering v okrese. Pro středisko organizujeme různé hry - Boj o Vítkův hrádek aj., snažíme se o spolupráci mezi jednotlivými oddíly. Není snad dne, aby se alespoň někteří z nás neselekávali při různých aktivitách - ať už jsou to společné taneční skupiny, volejbal, country kapela atd. Celá řada z nás má již za sebou první (i poslední) skautské vůdcovské zkoušky, vedeme oddíly a družiny, přednášíme na kurzech a lesních školách. Navíc jsme se stali v letošním roce konečně řádně registrovaným kmenem (do této doby jsme fungovali volně a každý byl registrován u svého mateřského oddílu) a našim oddílovým číslem se stala 11.

Nejstarší generace roverů a roverek z kmene již pomalu odchází, zůstávají jen někteří, ale stále přicházejí noví, mladí a nadějní. Roverský kmen Wilwarin zapustil pevné kořeny v našem jindřichohradeckém skautingu - jen tak je něco nevyvrátí. Možná se mi to jen zdá, ale myslím, že roveři a rovery vrátili Junáku v Jindřichově Hradci dávnou sílu a ztracený lesk. Jsme na to právem hrdí, jsme hrdí, že jsme WILWARIN.

Martin Holub „Lišák“

P.S.: Ten, kdo si myslí, že nyní ví o Wilwarinu všechno, se mylí. Ve skutečnosti ani nelze v několika řádcích shrnout všechno důležité z jeho krátké, ale bohaté historie. Kdo ho chce poznat, musí mezi nás přijít a pobýt.

Kalendárium do roku 1999

- 1902 1. července uspořádal ERNEST THOMPSON SETON (1860-1946) první woodcrafterský tábor a založil tak hnutí nazvané WOODCRAFT LEAGUE OF AMERICA (LIGA LESNÍ MOUDROSTI)
- 1907 Od 15. července do 9. srpna probíhal první pokusný tábor dvaceti chlapců vedený ROBERTEM BADEN-POWELLEM na ostrůvku BROWNSEA u přístavu POOLU na jihu Anglie. Tento tábor se považuje za skutečný začátek skautingu.
- 1912 1. února vyšla první skautská brožura u nás - ČESKÝ SKAUT od A. B. Svojsíka. V květnu pak ZÁKLADY JUNÁCTVÍ.
- 1912 Zemský inspektor Fr. Bílý dal českým skautům název JUNÁCI a M. Aleš jim nakreslil jako znak psí hlavu na bílém poli (do nového slibového odznaku se dostala až v roce 1919).
- 1912 13. července začal čtyřdenním putováním od Žižkovské reálky do Vorlovských lesů u Lipnice první tábor českých junáků. Tábor třinácti chlapců vedl A. B. Svojsík.
- 1912 16. října byl v Třebechovicích pod Orebem založen první samostatný skautský kroužek. Byl to první úředně povolený skautský spolek. Hradecké hejtmanství schválilo stanovy tohoto spolku 5. listopadu.
- 1913 Po prázdninách opustil J. Hořejší s prof. B. Müllerem opustili „Junácký odbor Svazu spolků“ a založili organizaci PSOHLAVCI. Miloš Seifert - Woowottana založil kmen DĚTI ŽIVĚNY. V roce 1914 se Psohlavci sloučili s Děťmi živěny v Obec Psohlavců, která měla údajně skoro stejný počet členů jako Svojsíkův JUNÁK - ČESKÝ SKAUT. Obec Psohlavců pracovala celou válku a v říjnu se dali do služeb Národního výboru. (V roce 1922 část Psohlavců i s náčelníkem J. Hořejším do SVAZU JS - RČS, druhá část založila ZÁLESÁCKOU LIGU ČS. (ZLČ), později LIGU LESNÍ MOUDROSTI).

- 1914 23. února se v sále Střelnice uskutečnila PŘEDNÁŠKA O VÝCHOVĚ JUNÁKŮ - SKAUTŮ profesora Svojsíka.
- 1914 3. května se konal ukázkový tábor junáků na Petříně
- 1914 15. června byl založen samostatný skautský spolek JUNÁK - ČESKÝ SKAUT.
- 1914 Začátkem prázdnin založil poručík Regentík ze zeměbranecké posádky v Jindřichově Hradci první skautskou družinu.
- 1914 26. července vypukla válka a poručík Regentík odešel se svým plukem na frontu.
- 1916 2. listopadu (na svatodušní svátky) je svolán druhý sjezd Psohlavců do lesa Obecnice u Příbrami. K Psohlavcům se přidávají junáci-sokolové z Jindřichova Hradce (kronika str. 32).
- 1918 2. června se uskutečnila Velká propagační akce Psohlavců - společný tábor, jehož se zúčastnil i dorost Sokola z Jindřichova Hradce.
- 1918 V říjnu až v listopadu bylo založeno skautské středisko DĚTI SVOBODY - DS v němž se sdružily Děti Živěny, Obec Psohlavců a Děti Žižkovy. Rozrostly se o skupiny v dalších městech. Dílčí skupiny organizace DS si ponechaly svoji samostatnost.
- 1919 Objevují se první pokusy o sjednocení skautingu v ČSR - proti sobě stojí dvě velká junácká ústředí - Junák, český skaut (JČS) a Děti Svobody (DS) - každé se svojí vlastní koncepcí junáctví a rozdílnými názory na jeho organizační strukturu.
- 1919 24. března byl za přítomnosti Hořejšího, pražských a plzeňských psohlavců založen skautský odbor při Sokole v Táboře (vůdce E. Chalupný). Odbor potom spolu s jindřichohradeckými Psohlavci vystupuje pod názvem Děti Žižkovy.

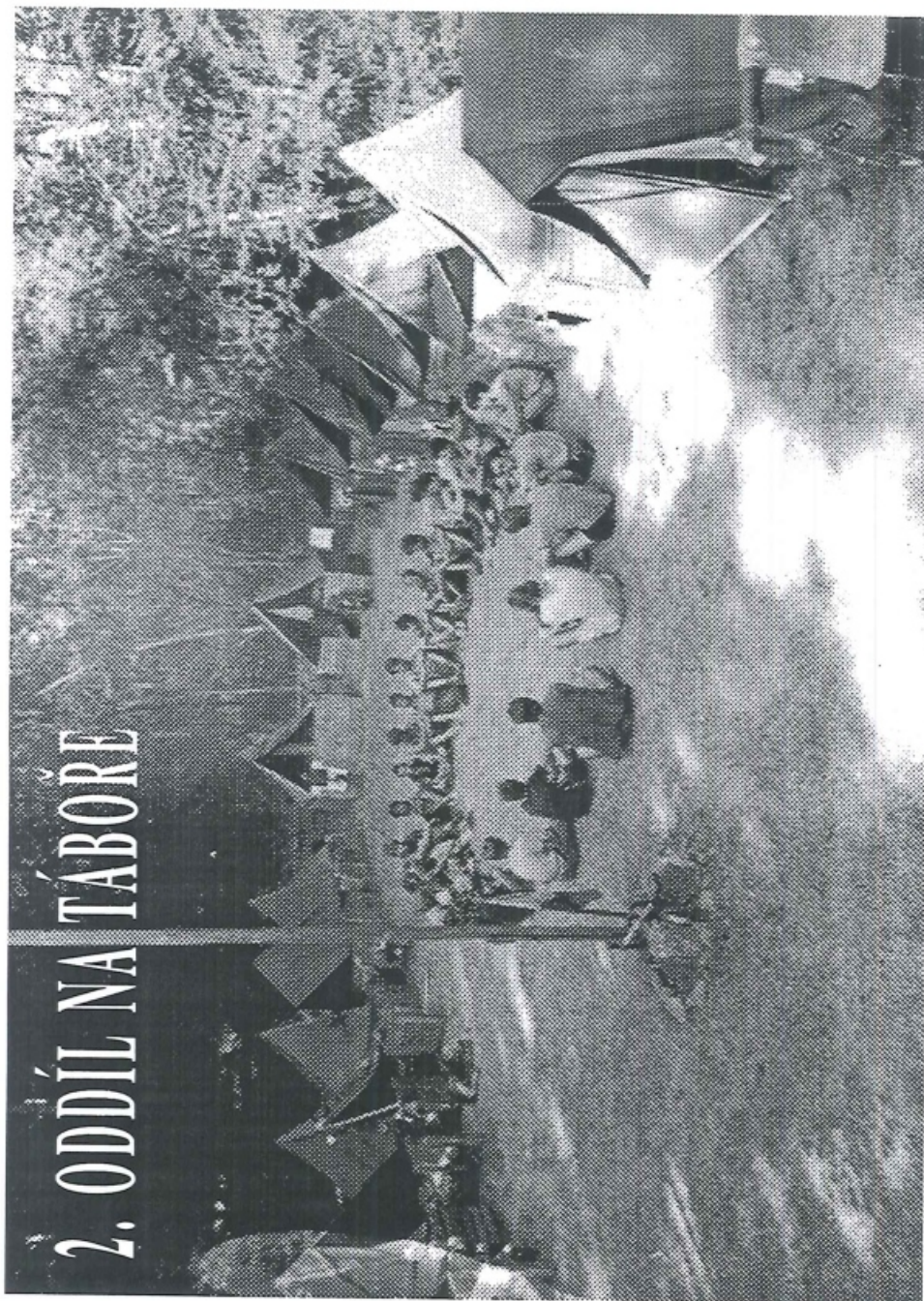
- 1919 11. května došlo k formálnímu splnutí dosud samostatných skupin woodcrafterů - Děti svobody (Praha, Klatovy, Rakovník), Děti Živěny (Berounsko), Děti Žižkových (Jindřichův Hradec, Tábor), Psohlavců z Plzně, Domažlic, Příbrami, Skautů besídek a Dívčího skautingu woodcrafterských skupin.
- 1919 První početnější skautskou družinu v Jindřichově Hradci vedl učitel Illich a bratři Hronové. Družina byla formálně vedena pod Obcí Psohlavců.
- 1919 7. července se konal Ustavující sněm SVAZU JUNÁKŮ - SKAUTŮ REPUBLIKY ČESKOSLOVENSKÉ - SJS-RČS - spojily se v něm spolky Junák - český skaut (JČS), Děti svobody - DS (sdružovaly Děti Živěny, Psohlavce, Děti Žižkovy a jiné organizace vesměs na základě woodcraftu E.T.Setona) a tzv. Skauti besídkoví - SB.
- 1919 Po prázdninách dochází k odchodu Děti svobody a Skautů besídkových ze Svazu JS - RČS. Po svém vystoupení ze Svazu JS-RČS se Psohlavci vrátili ke svému tradičnímu názvu Psohlavci. Obec Psohlavců pracuje bez problémů dále, vznikají nové družiny.
- 1920 V lednu začíná reorganizace skautů v Jindřichově Hradci a příprava na jejich vstup do Svazu JS-RČS
- 1920 16.září byl náčelnictvem Svazu skautů republiky československé jmenován Jindřich Šimánek, pokladník, okresním zpravodajem v Jindřichově Hradci. Náčelnictvo jej zplnomocnilo k vykonávání funkce zpravodaje v soudních okresech J. Hradec, Třeboň, Veselí n. Lužnicí, Nová Bystřice, Lomnice n. Lužnicí.
- 1920 17. října se v Berouně konal pracovní sjezd Psohlavců. V jejich jednotě v Jindřichově Hradci a okolí tehdy pracoval 62 členů (kronika str. 51).
- 1922 Okolo 20. ledna začal M. Seifert žádat o svolání mimořádného sjezdu Obce Psohlavců. Sjezd se konal 12. února. Na sjezdu se skautské odbory Záchrany (mimo jiné i z Jindřichova Hradce) přihlásily k americkému směru E. T. Setona.

- 1922 Ve dnech 28.6. až 3.7. se v Praze na Císařském ostrově uskutečnily Národní skautské slavnosti (NSS) na oslavu desetiletí českého skautingu. V rámci slavnosti se konal valný sněm Svazu JS-RČS. Hold představitelům státu a slavnostní přehlídka junáků na nádvoří Hradu se konala za slunné pohody, v průvodu hrálo několik kapel, nejobdivovanější z nich byla junácká kapela z Jindřichova Hradce.
- 1923 19.8. až 26.8. se v oboře parku Jemčina u Stráže nad Nežárkou u Jindřichova Hradce konala první československá Lesní škola (LŠ) pro výchovu vůdců oddílů. Vůdcem Lesní školy (Elstnerův český název pro WOOD BADGE KURS) byl F. A. Elstner, účastník anglického Gilwellu, LŠ měla 22 frekventantů, předních pracovníků Svazu JS-RČS a činovníků z celé ČSR (K.Hora, J.Šimánek - z J. Hradce, B. Večerek, J. Štefan, J. Nebeský aj.). Cvičná družina (pracovní družina skautů) byla z 1.oddílu v Jindřichově Hradci a vedl ji Jar. Novák - Braťka (kronika str. 59).
- 1924 Od 15.8. do 24.8. vedl Jindřich Šimánek Českou Lesní školu u Pecáku u Jindřichova Hradce.
- 1931 Účast jindřichohradeckých skautů na Táborech slovanských skautů v Praze.
- 1936 Účast jindřichohradeckých skautů na oslavách 28. října v Praze při příležitosti státní návštěvy rumunského krále Carola II.
- 1938 16. května 1938 umírá Jindřich Šimánek, 17. září umírá A. B. Svojsík.
- 1940 28.října bylo vydáno nařízení o rozpuštění organizace Junáka.
- 1945 Činnost skautské organizace je obnovena ihned po skončení 2. sv. války. Roste zájem o členství v Junáku. Pořádají se letní brigády na pomoc žním ve vysídleném pohraničí. Taková se konala o prázdninách 1945 i v okolí Číměře.
- 1948 Po Únoru '48 začíná pozvolná likvidace Junáka jako zpátečnického a buržoazního hnutí.

- 1951 Oficiální rozpuštění Junáka k 1. 1. 1951
- 1968 Politické uvolnění situace u nás umožnilo znovuobnovení Junáka (29. 3.)
- 1970 Junák opět zrušen (2. 10.).
- 1989 Začátek „Sametové revoluce“ a následný demokratický převrat umožnil obnovu mnoha zakázaných hnutí - i Junáka. 2. 12. se konalo první setkání skautských činovníků, za J. Hradec se zúčastnili J. a S. Havlovi. 28. 12. byly schváleny stanovy Českého Junáka - svazu skautů a skautek. 28. 12. se uskutečnila první výprava obnovujícího se střediska Junáka v J. Hradci.
- 1990 V lednu se uskutečňují první výpravy, brigády a setkání skautů v J. Hradci, středisko se rozděluje na oddíly, získávají se klubovny. Středisko vede O. Pačinek spolu s L. Krupicou. 19. května se konal obnovující sněm Junáka v Praze. V srpnu se uskutečnil první skautský celostřediskový tábor na Blatě.
- 1993 Středisko vede Dana Vaňková.
- 1994 Středisko vede MUDr. Karel Špirk
- 1995 Středisko vede Otakar Fürst.
- 1999 Oslavy 85. výročí vzniku skautingu v J. Hradci a 10. výročí od obnovení v roce 1989.

Pod junáckou vlajkou

ALMANACH SKAUTSKÉHO STŘEDISKA „ZLATÁ RŮŽE“
VYDANÝ U PŘÍLEŽITOSTI 85. VÝROČÍ ZALOŽENÍ SKAUTINGU
V JINDŘICHOVĚ HRADCI

AUTORSKÝ KOLEKTIV:

V. DOLÁKOVÁ, O. FÜRST, I. FÜRSTOVÁ, P. HAJNÝ, J. HAVEL,
M. HOLUB, H. JANOTOVÁ, V. KASPER, P. POKOVBA ML.,
T. SLÁMA, M. STRUCOVSKÝ, D. VAŇKOVÁ, J. VESELÁ,
E. ZAJÍČKOVÁ

© VYDAL

JUNÁK - SVAZ SKAUTŮ A SKAUTEK ČR
STŘEDISKO „ZLATÁ RŮŽE“
SÍDL. VAJGAR 876/III
377 04 JINDŘ. HRADEC

VYDÁNÍ PRVNÍ, NÁKLAD 200 VÝTISKŮ
JINDŘICHŮV HRADEC, DUBEN 1999

© FOTOGRAFIE: S. HAVLOVÁ, P. HAJNÝ, V. KRNINSKÝ, PÍ. REGENTÍKOVÁ,
M. STRUCOVSKÝ, L. ŠIMEK, O. VOPRAVIL & REPRO SK. TISK
PŘEPIS: MARTIN HOLUB, VILDA KASPER, JARMILA VESELÁ
SAZBA & DESIGN: MARTIN HOLUB
TISK: JUNÁK - XEROX

Na vydání tohoto alamanchu
se finančně podílela
jindřichohradecká pobočka

DĚKUJEME
ZA PŘÍSPĚNÍ!